Aventurile submarinului DOX

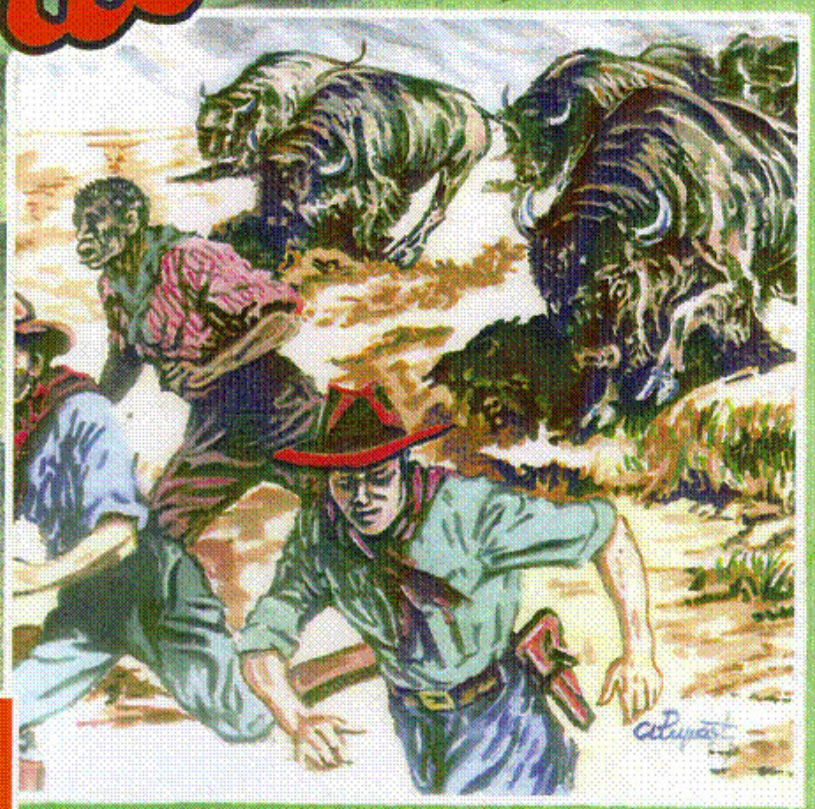

SERIE NOUĂ

183

Printre Indieni

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren.

Nr. 183.

PRINTRE INDIENI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
FIICA PROFESORULUI MEMBRO.

— **«ŞTII TU, MARIANE,** mi-am imaginat viaţa aici în prerie cu totul altfel. Mi se pare de-a dreptul plicticos să trăieşti aici şi iată de ce, anticipez de pe acum bucuria pe care o s-o am păşind din nou la bordul iahtului nostru.

Stăteam descumpănit şi prost dispus alături de camaradul meu după ce făcusem popas, aici, în mijlocul „preeriei” unde ne luam prânzul nostru frugal şi nu-mi putui reprima un oftat de dezamăgire. Pongo lipsea pentru moment, dându-i-se în îngrijire caii noştri care păşteau liberi iarba grasă, puţin, mai departe. Cât vedeai cu ochii în jurul nostru se întindea stepa nemărginită, presărată pe ici pe colo de dealuri mici şi

vâlcele care mai variau întrucâtva peisajul monoton. Ne simţeam copleşiţi şi pierduţi în vastitatea aceasta.

— Pari cam nerăbdător, dragă Robert, prea te ai obişnuit să dai peste tot de întâmplări neobişnuite şi să trăieşti tot felul de aventuri, mă povăţui cu blândeţe Marian. Să fim mulţumiţi că indienii au îngropat securea războiului. În cea mai mare parte au fost aduşi sub ascultare şi acuma sunt bucuroşi şi ei să fie lăsaţi măcar în pace. Vom ajunge în curând la St. Louis, de unde vom putea lua vaporaşul cu aburi, ca să coborâm Mississippi. Atunci va înceta şi viaţa plicticoasă din preerie.

— Mă bucur de pe acum de această preconizată călătorie pe Mississippi şi de fapt m-ar bucura orice, numai să nu mai văd peisajul ăsta dezolant Toate aşteptările mele din anii tinereţii când citeam pasionat povestirile cu indienii s-au spulberat, acum la lumina necruţătoare a realităţii actuale. Când socoţi că vom ajunge la St Louis?

— Peste două zile. Mai avem o bucată sănătoasă de parcurs şi nu putem să ne extenuăm prea mult, grăbindu-ne peste măsură. Dar ce se întâmplă cu Pongo? Parcă-l văd că ne face semn. Să ştii că a observat ceva neobişnuit în preerie.

Ne ridicarăm repede şi ne grăbirăm spre colina micuţă unde-şi instalase Pongo cartierul general şi care arăta tocmai ceva cu mâna, în depărtare.

Distinserăm într-adevăr şi noi acuma un punctuleţ care se mărea din ce în ce şi care părea să-şi fi luat drept reper tocmai direcţia în care ne aflam noi. Cu ajutorul ocheanelor noastre am putut constata că era vorba de un călăreţ singuratic şi era de mirare că acesta rătăcea de unul singur în vastitatea preeriei.

— Poate că-i unul din acei „westmani” la care făceai adineaori aluzie, Robert şi care caută şi el, zadarnic, ca şi tine aventuri aici, prin partea locului, zâmbii pe sub mustaţă prietenul meu. Da, faimoasele vremuri de odinioară au apus şi chiar şi această specie de oameni s-or fi îndeletnicind între timp cu alte treburi.

— Să aşteptăm aici pe această movilită, până ce va ajunge călăreţul la noi, sau n-ar fi mai bine să ne ocupăm de prânzul nostru neterminat, ce zici, Mariane?

Propunerea mea avea şi ea sens, întrucât ar mai fi trebuit să treacă cel puţin un sfert de oră până ce vizitatorul nostru va fi ajuns la ţintă. Pongo care mâncase mai înainte putea să stea mai departe de veghe.

— Da, putem să ne sfârşim masa în linişte. După cum văd, nu te mai interesează prea mult preeria noastră. Prea ai fost

dezamăgit.

Era mult adevăr în spusele camaradului meu.

Nu mă mai interesa nici preeria nici călăreţul singuratic şi tot ce doream pe moment, era să-mi sfârşesc masa în linişte.

Marian mă urmă îngândurat, întrucât această parte a caracterului meu nu-i era câtuşi de puţin familiară.

Eram cu adevărat deprimat, de monotonia călătoriei noastre.

Ne găseam doar în partea aceasta a lumii descrisă atât de idilic de numeroşi scriitori de talent, unde se dăduseră lupte îndârjite cu indieni mândri şi neînduplecaţi; dar parcă era un tablou mort demult, cu nimb de legendă şi nimic din ce se întâmpla azi nu era menit să-mi stârnească interesul. Regretam acum că n-am întreprins călătoria alături de căpitanul Hoffman care ne aştepta acum la New Orleans cu vasul său.

— Ce părere ai, cine ar putea fi după părerea ta, călăreţul singuratic? întrebă Marian, mai mult ca să mă abată de la gândurile negre care mă dominau în acea clipă.

— Oricine ar fi, mă lasă complet rece. Cine să fie? Vreun om al preeriei, venit din timpuri apuse, ca să mai vadă ce mai e pe aici.

— Aşa o fi, dar se şi poate să aibe informaţii utile pentru noi. Pe de altă parte nu am nici un chef de a-i cunoaşte pe indieni mai de aproape şi m-ar bucura dacă vizitatorul nostru ne-ar propune ceva interesant. Dar iată că Pongo ne face semne deja, pe semne că vizitatorul nostru se află pe undeva prin apropiere. Haide să mergem să-l întâmpinăm pe colină.

Îl urmai pe Marian cam fără chef. Ce mă privea pe mine omul ăsta, care cu siguranţă n-avea nimic interesant să ne spună, în sfârşit, ajunşi pe colina pe care o părăsisem abia de curând, pentru a ne relua prânzul început şi după ce îmi dusei ocheanul la ochi, putui recunoaşte trăsăturile călăreţului nostru. Era tânăr şi călărea ta galop, direct spre noi. Trebuie să-l fi văzut pe Pongo, de departe, căci de la vreo treizeci de metrii de colină, ridică mâna în semn de salut şi ne făcu bezele. Părea să fie un semn că vine cu intenţii paşnice. Era îmbrăcat ca un „westman" autentic şi călărea un cal de rasă. Pe umăr îi atârna inevitabila carabină; iar din bandulieră i se iţeau două pistoale care păreau noi nouţe. Să fi fost vorba de un aşa numit westman de operetă, sau de Duminică cum i se mai spune prin părţile locului?

Mirarea noastră fu şi mai mare încă, după ce acesta, odată ajuns în faţa noastră, sări sprinten din şa, căci acum aveam în faţa ochilor nu un bărbat, fie el şi de „Duminică" ci… o

tânără fată. Hainele cu care era îmbrăcată reuşiseră să ne amăgească.

— Bună ziua domnilor, ne strigă ea cu vioiciune. Mă bucur nespus să vă întâlnesc şi poate că am să vă cer o informaţie. Permiteţi-mi să mă prezint mai întâi, mă numesc Erika Membro.

O salutarăm la rându-ne. Bucuroşi şi Marian făcu prezentările. Era fără îndoială un interludiu plăcut şi-o schimbare binevenită de a întâlni în pustietatea, asta în mijlocul preeriei o tânără fată; care întreprindea de una singură o expediţie destul de cutezătoare.

Marian o invită să ia parte la masa noastră, deşi noi tocmai sfârşisem de mâncat Fără a face mofturi, primi numaidecât, îşi dădu calul în grija lui Pongo şi ne urmă în tabăra noastră. Mâncă cu poftă carnea friptă pe care i-o întinse Marian, ca meniu unic al acestui prânz de altfel destul de obişnuit.

După ce-şi astâmpără foamea, ne privi câtva timp în tăcere şi începu să ne vorbească:

— Vă miraţi desigur, domnilor, de a mă fi întâlnit singură aici, în imensitatea stepei americane. Sunt fiica profesorului Membro, poate aţi auzit cândva de numele acesta. Locuim la Chicago unde are un post asigurat la Universitate. Este cercetător acolo şi a scris multe lucrări privind ştiinţele naturii. Specialitatea sa sunt Indienii şi stirpea lor. Îl pasionează îndeosebi, mormintele indiene şi se bucură enorm când descoperă unul nou şi are posibilitatea să-l studieze. Aţi auzit de numele tatălui meu, până acuma domnilor?

— Nu, domnişoară Membro, din păcate nu încă şi asta, deoarece suntem de puţină vreme în ţară. Suntem germani şi dorim la rândul nostru să cunoaştem cât mai bine ţara şi oamenii săi.

— Păcat, domnilor, fiindcă credeam că puteţi să-mi daţi un sfat într-o problemă ce mă frământă, dar dacă şi dumneavoastră sunteţi numai de curând în regiune, atunci cu siguranţă că nu-mi veţi putea fi de ajutor.

— Poate că totuşi, da, domnişoară Membro, răspunse Marian. Nu vreţi să ne povestiţi despre ce este vorba? Presupun că-l căutaţi pe tatăl dumneavoastră, nu-i aşa?

— Cum de aţi ghicit domnilor? Da, îl caut pe tatăl meu, care a dispărut de două luni de zile. Explicaţi-mi însă cum de v-a venit ideea asta?

— Fiindcă ne-aţi relatat despre pasiunea tatălui dumneavoastră pentru mormintele indienilor, domnişoară Membro. Atunci mi-a dat prin cap, că nu s-a mai întors din una din expediţiile sale.

— Da domnule Farrow, întocmai aşa stau lucrurile. Cu vreo două luni înainte, un vechi cunoscut de-al tatălui meu i-a povestit acestuia că în această regiune s-ar afla un mormânt indian foarte interesant, probabil în ţinutul muntos al regiunii acesteia. Tatălui meu nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să-şi ia grabnic concediu şi să-şi înceapă cercetările în regiunea asta. O rugă pe cunoştinţa noastră să-i mai descrie încă o dată amănunţit locul şi dispăru din Chicago, aşa cum v-am spus, acum două luni. Am aşteptat zadarnic veşti de la el fiindcă întreaga expediţie fusese programată numai pentru patru săptămâni, mă apucă o asemenea nelinişte încât nu am mai avut răbdarea să-l mai aştept în oraş. Întrucât mama mea e moartă demult, nu mai era nimeni şi nimic să mă reţină sau să mă abată de la proiectul meu de a-l căuta pe tatăl meu. Am plecat înspre St Louis, unde mi-am cumpărat haine de călătorie specifice preeriei, am pornit la drum şi iată că am dat peste dumneavoastră. Din păcate n-o să-mi puteţi da nici o informaţie cam unde s-ar putea ascunde pe aici un cimitir indian.

— Nu, din păcate nu, domnişoară, n-avem nici cea mai vagă idee despre aşa ceva, totuşi, n-aveţi nişte repere oarecare, care ar putea fi trecute în traseul de călătorie al tatălui dumneavoastră? Nu va pomenit chiar nimic despre intenţiile sale?

— Ba da, sigur, domnule Farrow, altfel cu siguranţă că n-aş fi aici. Da, am uitat să menţionez acea regiune muntoasă în care s-ar găsi chipurile, mormântul acela. Aşteptaţi puţin, da, aici am nişte însemnări. Dar mai bine uitaţi-vă singuri. Zicând aceasta îi şi întinse lui Marian două foi de hârtie. Una din ele era o hartă ce reprezenta munţii Ozark. Mai erau şi două puncte pe hartă care cu siguranţă că sugerau locurile unde era amplasat cimitirul sau mormântul propriu-zis. Cealaltă era plină cu un scris greu lizibil şi consta din scurte adnotări şi câteva nume pe care nu le înţelesesem prea bine dar între care predomina numele de Ereeksen.

— După aceste adnotări ar trebui să-l găsiţi cu uşurinţă pe tatăl dumneavoastră, domnişoară Membro, fu de părere Marian, aici este indicat numai un ţinut muntos care este fără îndoială munţii Ozark. Şi este vorba de un vechi mormânt indian, poate din seminţia indienilor Ereeksen, care trebuie să fi trăit în această regiune, odinioară.

— Aşadar cunoaşteţi puţin regiunea, domnule Farrow, se bucură fata. Nu m-aţi putea însoţi până acolo?

— Nu cunoaştem regiunea, dar după această hartă nu-i greu deloc să localizăm mormântul indian. Vă însoţim cu

plăcere mai ales că nu ne grăbim deloc. Vorbesc şi în numele camarazilor mei, se înţelege. Sper că eşti de acord, Robert

Marian putea prea bine să nu mă mai întrebe, deoarece ştia bine că eu voi fi totdeauna de acord, cu orice ar fi pus capăt monotoniei şi plictiselii de până acuma. Pe de altă parte nu puteam lăsa neînsoţită o tânără fată, în ţinuturile astea, bântuite din când în când de triburi răzleţe de indieni.

— Vă mulţumesc de mii de ori, domnilor, pentru amabilitatea dumneavoastră exclamă entuziasmată domnişoara Membro. Mi-am imaginat altfel întreaga aventură şi am fost dezamăgită că n-am dat de nici un munte. Ştiam că trebuie să ajung la un lanţ muntos, dar după hartă nu mă pot orienta.

— Trebuia s-o luaţi puţin mai la sud de St. Louis şi aţi fi dat imediat de munţi. Dar totuşi aţi avut noroc că ne-aţi întâlnit. Sunteţi obosită după atâta mers călare şi aţi prefera puţină odihnă, ori ne putem relua drumul?

— Nu sunt deloc obosită. Am dormit destul de bine noaptea trecută, deşi am fost singură. Fireşte că mi s-a făcut la început pielea de găină, atât îmi păreau de fantomatice toate noaptea, tot ce mă înconjura vreau să zic, dar eram obosită şi-am adormit de îndată. Dimineaţa m-am trezit la lumina zilei, când razele soarelui ardeau cu putere. Acum fireşte sunt peste măsură de bucuroasă c-am avut norocul de a vă întâlni Îi făcurăm semn lui Pongo, care-şi părăsi cât ai zice peşte postul şi pregăti totul pentru reînceperea călătoriei.

Curând ne aflarăm iarăşi călare şi luarăm direcţia sud.

Pe drum, fiica profesorului, ne povesti destul de multe lucruri noi, despre vechii indieni, întrucât fusese şi ea o studentă zeloasă a tatălui ei.

— Păcat numai, că bizonii şi bivolii în general au fost stârpiţi fără cruţare şi de-abia acum guvernul şi autorităţile au instituit o legislaţie care pedepseşte cu asprime pe oricine împuşcă un astfel de animal. Se presupune c-au mai rămas câteva exemplare, care chiar şi aşa sunt ameninţate cu extincţia, fu domnişoara Membro de părere.

— Mi-ar place şi mie să văd o astfel de cireadă în preerie, domnişoară Membro. Am citit doar şi eu multe despre vânătoarea de bizoni, a triburilor de indieni, pentru care carnea de bizon era aproape unica sursă de existenţă.

— Aşa este, domnule Farrow, dar frumoasele timpuri de altădată, au apus şi Vestul nostru sălbatic, arată cu totul altfel decât a fost el zugrăvit de scriitori şi cercetaşi. Un tânăr care după lectura vechilor povestiri, s-ar încumeta să vină totuşi în vest, ar rămâne foarte dezamăgit. Indienii? Dar unde se

mai aţin aceştia? Au fost izgoniţi de pretutindeni de către „Omul Alb” şi nu va trece mult, până când aceşti străvechi locuitori ai Americii vor fi dispărut cu totul. Vizitaţi azi un sat indian şi veţi rămâne uimiţi. Femeile, acele squawa ale indienilor, poartă rochii modeme, uitându-şi portul tradiţional, bărbaţii şi-au construit case solide, mult asemănător din punct de vedere tehnic cu ale albilor de la oraş. Cu prilejul unei expediţii a tatălui meu, am văzut chiar un aparat de radio complicat la una din căpeteniile indiene şi m-am mirat nespus văzând cu câtă dezinvoltură îl mânuieşte. La vechile cutume şi datini au mai rămas puţine triburi indiene şi printre acestea acelea al Ereekesenilor. Aceştia deşi şi-au păstrat obiceiurile trăiesc în relaţii de bună vecinătate cu albii a căror supremaţie nu o contestă.

— Cu ce se mai hrănesc indienii în ziua de azi, domnişoară Membro? întrebai eu interesat de subiect. Dacă li s-a interzis vânătoarea de bizoni trebuie să răpună doar alte animale pentru a face rost de carne.

— Cei mai mulţi indieni au învăţat cum să cultive ogorul şi acum trăiesc ca şi fermierii din roadele pământului. Au învăţat de la albi, cum se cresc vite şi cultivă napi. Nu trăiesc în corturi ci şi-au construit locuinţe micuţe dar solide. Mai sunt însă şi triburi care trăiesc numai din vânat şi se poate spune că pădurile noastre sunt încă bogate în vânat.

— Le este interzis să vâneze numai bivoli, sau bizoni cum li se mai zice. Odinioară vânătoarea de bizoni le asigura indienilor nu numai hrana, ci şi un divertisment sănătos care le făcea mare plăcere. Călărind cai de rasă pe care-i prindeau şi-i domesticeau, în cea mai mare parte din rândul mustangilor sălbatici din stepă, puteau ajunge din urmă orice vânat, în câmp deschis şi găseau o adevărată plăcere şi faimă în a se întrece în iuţeală şi precizie, aruncându-şi de pe cai, lăncile în animalele hăituite, din plin mers sau mai bine zis din plină alergare. Dacă indianul intenţiona să ajungă o cireadă de bizoni în mers, atunci se dispensa de tot ce nu-i era folositor lui şi calului său pentru a-şi duce la bun sfârşit treaba. Îmbrăcăminte şi harnaşament rămâneau în urmă şi lua cu sine numai o frânghie lungă, de vreo 12 metri, împletită din piele crudă, înfăşurată în jurul botului calului şi zvârlită peste gât, astfel era târâtă aproape în toată lungimea ei în urma acestuia. Aceasta îi servea fie la strunit, fie ca la o posibilă răsturnare să asigure o aterizare şi o redresare mai uşoară calului şi să-i permită călăreţului de aş stăpâni din nou, mijlocul de locomoţie. Indianul ţinea în mâna stângă arcul, prevăzut cu cât de multe săgeţi putea duce, pentru a

nu-l stânjeni prea tare, iar în mâna dreaptă ţinea un bici greu, mânând alături prin lovituri necruţătoare vreo vacă grasă sau vreun juncan tânăr în mijlocul cirezii, mişcătoare. Calul indianului învăţat demult cu manevrele stăpânului său, grăbea cât putea, ne mai necesitând nici un alt îndemn suplimentar, paralel cu prada aleasă de stăpân, dându-i acestuia prilejui de a trimite, folosind cea mai favorabilă ocazie, o săgeată din arcul său, drept în trupul prăzii aleasă din cireada de bivoli. De-abia slobozită săgeata ucigaşă din arc şi calul indianului şi făcea o săritură spectaculoasă în lături pentru a se feri de furia animalului rănit care în spasmele morţii ar fi sfâşiat cu coamele cal şi călăreţ de o potrivă. Şi goana putea continua, după ce un alt animal din turmă ar fi fost luat drept ţintă. Aşa decurgea vânătoarea şi hărţuiala cu lassoul de-a lungul preeriei, până ce oboseala calului sau a călăreţului, după caz, îl sfătuia că era cazul ca acest joc al morţii să înceteze, sau să ia cel puţin o pauză. Între timp toţi bivolii răniţi despărţiţi de cireadă vor zace agonizând şi epuizaţi pe iarba preeriei aşteptându-şi sfârşitul, în vreme ce copitele suratelor lor mai norocoase care făceau adineaori un zgomot asemănător tunetului, vor marca de acum ecoul stins al vânătorii, estompat în preerie. Nevestele vânătorilor care-i urmau pe aceştia de aproape, se apropiau acum, dădeau lovitura de graţie animalelor care nu muriseră încă, după care se trudeau să taie cele mai bune bucăţi din vânat, pe care le transportau în wigwam-urile lor, carnea urmând a fi sărată şi uscată în cea mai mare parte. O mare atenţie era acordată pieii animalului care era măiestrit tăbăcită, dar cea mai mare parte din pradă rămânea drept hrană lupilor preeriei. De multe ori coama lungă a animalului, îi cădea acestuia peste ochi, stânjenindu-i în asemenea măsură, vederea încât vânătorului îi era uneori posibil să-şi înfrunte vânatul chiar fără ajutorul calului. În acest caz, atârna în capul unui băţ o piele de lup, pe care şi-o fixa apoi strâns pe corp, ca să nu-l împiedece în mişcări, îşi împingea armele în faţă, sărind în zig-zag pe mâini şi picioare în faţa prăzii sale. Dacă avea noroc şi vântul nu bătea dintr-o direcţie nefavorabilă, pentru a-l trăda prematur, atunci se putea apropia suficient de mult pentru a-i permite să răpună un exemplar din cireadă, fără ca aceasta să prindă de veste, sau odihna să-i fie câtuşi de puţin tulburată. Chiar şi împuşcătura unei carabine nu poate tulbura o cireadă atâta timp cât animalele n-au perceput mirosul adversarului lor, în acest caz omul, prin simţul lor olfactiv. Unui vânător bine mascat, poate reuşi astfel să doboare câţiva bivoli la rând,

fără ca prin aceasta să trezească bănuiala turmei. Chiar horcăitul animalelor muribunde nu le stârneşte prea mult interesul acestor animale, care după ce privesc mirate la agonia vecinului sau vecinei, îşi văd mai departe de ocupaţia lor predilectă, păscutul ierbii grase a preeriei. Dacă totuşi îndrăzneţul vânător este descoperit şi luat la goană de vreun bivol din cireadă, e suficient să sară cu îndemânare deoparte, pentru a se găsi în siguranţă. Dimpotrivă dacă ar avea de-a face cu întreaga cireadă, atunci a avea nevoie de toată îndemânarea şi sprinteneala de care e capabil pentru a evita răzbunarea hoardei dezlănţuite. A fi ajuns din urmă de o turmă de bizoni este echivalent cu moartea. Dacă vă va fi dat vreodată, să nimeriţi peste o astfel de cireadă, domnilor, păstraţi-vă sângele rece şi vedeţi să vă dispuneţi astfel încât vântul să nu vă trădeze prezenţa, îşi încheie expunerea, erudita fiică a profesorului Membro, demnă urmaşă a învăţatului ei tată.

— Explicaţia dumneavoastră a fost într-adevăr interesantă stimată domnişoară şi cu atât mai mult regret că n-o să avem prilejul de a vedea o astfel de vânătoare. Un astfel de bizon ar fi un trofeu pe cinste pentru orice vânător, fie el alb sau indian.

— Aşa este, domnule Farrow, tatăl meu mi-a povestit c-a fost martor odată la o astfel de vânătoare. Pe vremea aceea nu era căsătorit şi interesele sale, îl mânau adesea în Vestul Sălbatec.

— Am uitat cu totul să întreb, domnişoară Membro, cine a fost acea veche, cunoştinţă care i-a relatat tatălui dumneavoastră despre mormântul indian. Persoana în cauză vă era cunoscută şi dumneavoastră*?*

Domnişoară Membro se înroşi toată. Se vedea clar că întrebarea venise pe neaşteptate şi-a pus-o în încurcătură. Îşi reveni însă curând, chipul ei frumos îşi recăpătă înfăţişarea-i calmă de adineaori, când răspunse:

— Da, domnule Farrow, era o cunoştinţă apropiată pe care însă eu n-o puteam suporta. Acest lucru n-are însă nici o legătură cu dispariţia tatălui meu, sunt mai degrabă problemele mele personale care n-aş vrea să vorbesc.

— Poate că vă înşelaţi asupra acestui ultim punct, domnişoară Membro. Mărturisiţi-ne deschis de ce nu-l puteţi suferi pe acest om. Presupun c-a devenit prea insistent, sau ceva de genul ăsta.

Din nou roşi, fata, încuviinţă apoi şi continuă:

— Bine domnilor, să vă povestesc atunci. Pe noi obişnuia să ne frecventeze un anume Jack Rofter, care-mi făcea curte

şi-mi propuse într-o zi să devin soţia lui. Refuzai pe loc, deoarece omul nu-mi era deloc simpatic. Acesta nu se dădu însă bătut, ci continuă să-l lămurească pe tatăl meu de avantajele pe care le-ar putea avea de pe urma unei asemenea căsătorie. Tatăl meu nu se înduplecă nici el şi de aceea individul evită casa noastră un timp. Într-o zi apăru însă din nou, se purtă astfel de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi-i povesti tatălui meu că ştie unde se găseşte un mormânt indian. Această afirmaţie îi stârni imediat interesul tatălui meu şi toate avertismentele mele cu privire la afirmaţiile acestui om au fost zadarnice. Tatăl meu s-a decis totuşi pentru această călătorie şi până azi, aşa după cum ştiţi deja, nu s-a mai întors.

— Acest Jack Rofter, l-a însoţit în călătorie? întrebă Marian.

— Nu, a rămas în Chicago, dar după câteva zile a dispărut din oraş. Aparent s-ar fi întors la New York. Acum că-mi reamintesc de el, mi se face cu adevărat frică gândindu-mă c-ar putea sta cu adevărat la baza dispariţiei tatălui meu, pentru a-l sili pe acesta să-şi dea consimţământul cu privire la căsătoria noastră.

— N-ar fi de nici un folos, atâta timp, cât dumneavoastră înşivă, nu aţi fi fost de acord, râse Marian. Ar fi fost oricând suficient ca tatăl dumneavoastră să depună mărturie cu privire la acest şantaj şi căsătoria putea fi anulată. Nu, aici este vorba despre cu totul altceva şi e posibil ca acest Rofter să fie amestecat, dar tot aşa de bine e posibil ca tatăl dumneavoastră să fi zăbovit mai mult în ţinutul respectiv şi să fi întârziat, pur şi simplu. Poate încă nu şi-a terminat cercetările.

— În acest caz însă, mi-ar fi dat cu siguranţă de ştire că este nevoit să mai întârzie. Nu, cred mai degrabă în prima mea versiune că acest Rofter e implicat în toată povestea ăsta.

Abia acum încep să mă neliniştesc.

— Nu este cazul domnişoară, nu aveţi de ce să vă temeţi. Îl vom găsi cu siguranţă pe tatăl dumneavoastră şi dacă într-adevăr e vorba de o mârşăvie a acestui Rofter, vom ştii noi să-l facem nevătămător, iată în depărtare se zăreşte de aici o dungă întunecată, sunt cu siguranţă munţii Ozark. Peste trei ore vom fi la poalele munţilor, dar numai mâine dimineaţa ne vom putea încumeta mai departe. Locul marcat pe hartă duce adânc în inima munţilor.

Lăsarăm caii să alerge în voie şi aşa cum anticipasem atinserăm primele denivelări ale lanţului muntos, de-abia

după trei ore. Întrucât nu cunoşteam prea bine ţinutul, călărirăm mai întâi paralel cu liziera lanţului muntos, pentru a descoperi un eventual defileu, prin care am fi putut pătrunde măi adânc în inima muntelui.

Acest lucru ne reuşi în cele din urmă. Trecătoarea avea doar vreo opt metri lărgime şi ducea în pantă lină în sus, dar aşa cum era permitea accesul oamenilor şi călăreţilor deopotrivă.

Pongo cercetă cu luare aminte împrejurimile şi constată că pe aici mai trecuseră adesea oameni şi animale. Aceasta ne lămuri îndeajuns pentru a hotărî să mai călărim prin acest defileu încă vreo două ore, înainte de a ne întocmi tabăra pentru popasul de noapte.

II.
UN DUŞMAN INVIZIBIL.

CAM LA O ORĂ DUPĂ ASFINŢIT, reuşirăm să găsim un adăpost într-o peşteră a defileului unde să ne petrecem noaptea. Deoarece aveam atât noi, cât şi noua membră a expediţiei noastre domnişoara Membro, pături din belşug, ne puteam gândi la o odihnă confortabilă, îndată după ce ne luarăm cina la intrarea în peşteră. Caii îi adăpostiserăm ceva mai adânc, în spatele nostru, peştera fiind destul de largă şi adâncă pentru acest scop, după ce Pongo le asigurase hrană suficientă.

Ne aflam deja la o altitudine de peste opt sute de metri şi de aici aveam o privelişte minunată asupra lanţului de munţi. Deasupra noastră, despărţiţi de o prăpastie adâncă planau câţiva vulturi care probabil că-şi aleseseră reşedinţa tocmai aici. Cu excepţia vulturilor nici o altă urmă de viaţă nu părea să ne deranjeze.

— Ce părere ai tu, Mariane, să mai facem la noapte de pază cu schimbul? Îl întrebai nehotărât pe camaradul meu.

— Poate c-ar fi recomandabil totuşi, Robert, nu de alta, dar nu cunoaştem ţinutul şi nu ştim de unde poate apărea ceva neaşteptat. Numai armele noastre singure dacă ar dispare şi-am fi în mare pagubă. Vom proceda ca altă dată ne vom schimba tot la două ore.

Şi partenera noastră dori să ia parte la veghe, dar Marian i-o reteză scurt. În primul rând nu cunoştea nici dânsa împrejurimile şi-apoi în al doilea rând ca femeie, avea drept la o odihnă neîntreruptă, mai ales având în vedere, greutăţile şi oboseala călătoriei de a doua zi, care-i vor solicita cu siguranţă toată energia.

Pongo luă prima veghe şi pe când soarele apunea, ne lungirăm şi noi pentru primul somn. Domnişoara Membro îşi alese culcuşul cel mai în interiorul peşterii, mai aproape de cai, pe când noi, ne stabilirăm lagărul foarte aproape de ieşire. De-ndată ce Pongo mă trezi pentru veghea a doua, mă simţii perfect reconfortat. Îmi mărturisi că pe-aici pe-aproape, o fiară mare trebuie să-şi fi făcut culcuşul, întrucât auzise tot felul de zgomote şi grohăituri, dar nu putuse stabili cu precizie natura animalului.

Se duse după aceea foarte liniştit la culcare, deşi ştiam că Pongo al nostru era capabil chiar şi în somn, să distingă zgomotele care puteau constitui un semnal de avertisment în caz de pericol.

Mă postai la gura peşterii, dar după un sfert de ceas, nemişcarea mă plictisi atât de tare, încât hotărâi să fac câţiva paşi pe cărăruia care ducea din avanpostul nostru. Era lună plină şi mi propusei să examinez puţin împrejurimile. Stătui câtva timp nemişcat la marginea prăpastiei înconjurătoare, uitând între timp de avertismentul dat de Pongo.

Culmi spectrale acoperite de zăpadă, erau vizibile ca nişte glugi fantomatice în liniile zdrenţuite ale munţilor din faţă, graţia atotputerniciei astrului nopţii. Un zgomot neclar mă smulse din melancolia nocturnă şi când fără vrere am făcut un pas îndărăt şi mă întorsei, zbârnâi ceva pe lângă mine, o ciocnire se produse şi un obiect ricoşă elastic venind oarecum dinspre lateral. Spre marea mea spaimă recunoscui săgeata de luptă a unui indian, ceea ce mă făcu să o zbughesc în peşteră pentru a zădărnicii noi atacuri.

Pongo se ridicase deja în capul oaselor şi privea acum cu ochii mari săgeata pe care reuşisem s-o culeg în retragerea mea precipitată. Dacă mai zăboveam o secundă în plus la marginea prăpastiei, soarta ar fi făcut să-mi sune ceasul din urmă chiar acolo.

Îl trezii pe Marian, fiindcă nu era exclus un atac ai indienilor duşmani care considerau un afront prezenţa noastră neautorizată în ţinutul lor: Dar Marian fu de altă părere:

— Mă întreb dacă săgeata de care spui a fost trasă într-adevăr de către un indian. Un indian n-ar fi provocat atâta zgomot, ci s-ar fi târât astfel încât n-ai fi putut percepe nimic. Apoi ar fi nimerit mai bine, decât a făcut-o potrivnicul tău. Cred mai de grabă c-a fost vorba de un alb.

Pongo, care nu cunoştea prea bine obiceiurile indienilor din America, ne propuse să întreprindă o cercetare pe cont propriu, afară din tabără. Marian însă n-a fost de acord.

— Ne aflăm în siguranţă în peştera aceasta. După ce se luminează de ziuă, vom avea o vizibilitate mult mai bună şi ne vom putea organiza apărarea mult mai bine, ca acum, pe întuneric. Rămâi tu, mai bine de pază la intrarea în peşteră, Robert. Aici nu poate intra nici un neavenit.

Se culcă imediat la loc, fiindcă veghea mea mai dura încă o oră. Fiica profesorului dispărut, nu se deşteptase în timpul discuţiei, fiindcă vorbisem foarte încet.

Pongo mai rămase câtva timp să-mi ţină companie, dar întrucât duşmanul nostru nevăzut, nu se arătă deloc, se retrase în cele din urmă în colţişorul lui şi adormi, la loc.

Îmi ascuţii toate simţurile, doar, doar voi distinge ceva, dar nu mai auzii nici un fel de zgomot. Să fi fost plasat potrivnicul nostru, undeva deasupra peşterii noastre, de unde să fi tras săgeata aia? Nu prea îmi venea să cred în explicaţia lui Marian, pentru că un alb ar fi dispus fără îndoială de o armă, un pistol de exemplu, cu care ne-ar fi putut împuşca lesne. Poate c-a vrut numai să simuleze un atac al indienilor, lansând săgeata, nu ştiam ce să cred. Din nou se auzii un zgomot uşor. Foarte clar percepui acum, undeva în partea laterală stânga a peşterii un fel de scârţâit sau scrâşnit, ca şi cum o cizmă grea ar fi strivit pietricele şi uscături în drumul său.

Alertat, pusei mâna pe pistol, privind din direcţia de unde venea zgomotul. Se va arăta oare, în sfârşit, misteriosul adversar?

Din păcate lumina lunii lumina era slabă tocmai pe cărarea care fusese calea noastră de acces la peşteră şi deşi îmi forţai din răsputeri vederea, nu putui distinge decât ceva ca o umbră neagră care se mişca pe cărare. Mă gândii să trag asupra mogâldeţei şi dacă ar fi fost o fiară s-o sperii astfel, deşi nu-mi prea venea s-o fac, fiindcă nici o fiară nu s-ar fi furişat cu atâta precauţie.

Din nou se mişcă ceva în apropiere. De data asta răbdarea mea se sfârşi. Fără a mai cugeta, dădui să mă reped asupra intrusului şi să trag asupra-i fie ce-o fi fost. În clipa când era să dau curs impulsului, cineva mă apucă de mână şi mă trase îndărăt. Era Pongo care-mi şopti:

— Masser Bertram, rămâne aici. Pongo târăşte, află duşman.

Se lăsă imediat pe brânci şi se năpusti pe cărare târâş, în umbra masivului stâncos, neieşind în bătaia lunii.

Îl văzui apoi cum face un salt spectaculos, auzii un ţipăt înfundat urmat de fuga precipitată a unui om. Pongo se

împletici înapoi, dori din nou să se repeadă asupra prăzii, se opri brusc apoi, înapoindu-se în cele din urmă în peşteră.

Marian se deşteptă numaidecât, de îndată ce Pongo se reîntoarse şi-şi arătă braţul din care se iţea o săgeată. După ce o examină cu atenţie, prietenul meu se pronunţă.

— Nu-i decât o rană superficială; care n-a atins osul. Să sperăm că săgeta n-a fost otrăvită. Simţi vreo durere deosebită în braţ, Pongo?

— Săgeata nu fost otrăvită, Pongo băgat bine de seama, ne lămuri el, cu mult calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Marian însă îşi dădu multă osteneală să smulgă vârful săgeţii, care aşa încovoiat cum era nu permitea să-l smulgă din carne, pur şi simplu. Reuşi însă după un timp, bandajându-i mâna, de care Pongo nici nu se mai sinchisi după aceea.

— Masser, Pongo văzut, om alb fost, vrut târască în peşteră. El nu revine, ştiut Massers păzeşte. Pongo vrut să-l urmărească pe el, dar nu cunoaşte ţinut, ne şopti el, mai departe.

Deoarece timpul meu de veghe se sfârşise, mă dusei să mă întind puţin, de asemenea şi camaradul nostru negru, în timp ce Marian îşi prelua acum postul de veghe. Aţipii repede şi mă trezii după ce se iviră zorile. Domnişoara Membro mai dormea încă şi fu trezită de abia după ce Pongo pregăti masa. Despre incidentul din noaptea trecută nu-i pomenirăm nimic, Marian nu dori s-o înspăimânte degeaba.

Curând după micul dejun, eram pe cai şi ne continuarăm drumul, în pas domol. Pongo mai întreprinse înainte de a pleca o incursiune limitată în împrejurimi dar nu dădu de nici o urmă a adversarului nostru, nocturn. Probabil acesta preferase să ne observe de la o distanţă confortabilă fără a mişca nimic. Cu toate acestea continuam să fim prudenţi neslăbind din ochi înălţimile şi călărind la o distanţă de câţiva metri unul în urma celuilalt.

Cărarea devenise între timp atât de abruptă, încât adeseori călăritul nostru devenise o căţărare. Ducându-ne caii de căpăstru, urcam, tot mai sus. Nu ne dumiream cum putea să fie amplasat un. Mormânt indian la o asemenea altitudine, mai ales că, după socotelile noastre atinsesem vârful muntelui. Eram deja la o altitudine de circa o mie cinci sute de metri. Eram pe punctul de a-i atrage atenţia lui Marian asupra acestui lucru, când tocmai băgai de seamă că acesta se oprise, alături de Pongo şi-mi făcea semne să vin mai repede. Când ajunsei la el, constatai că drumul nostru cotea lateral şi ducea acum într-un defileu străjuit de pereţi de stâncă foarte

abrupţi. Atinsesem vârful muntelui şi Marian propuse să ne luăm prânzul aici, întrucât mai târziu era îndoielnic dacă vom mai putea găsi un loc de repaos favorabil. De aici stăpâneam strategic tot ţinutul putând vedea până departe şi neputând fi atacaţi prin surprindere.

— Nu crezi c-ar fi o îndrăzneală din partea noastră să traversăm călare defileul ăsta Mariane? întrebai eu. Cât de uşor ar fi pentru cineva să ne atace de sus, fără ca noi să prindem de veste.

— M-am gândit la asta Robert dar, nu există altă posibilitate, răspunse el aruncând o privire grăitoare asupra partenerei noastre de călătorie şi reluând: Cine ar putea să ne atace de sus, doar n-am văzut ţipenie de om până acuma!

Încuviinţai dând din cap. Înţelegându-i aluzia, dar îngrijorarea mea nu mă părăsi mai ales acum când văzui cât de prăpăstioşi şi înalţi păreau pereţii de stâncă prin care urma să trecem. O ocazie mai bună de a ne ataca, nu exista pentru adversarul nostru. Înălţimea pereţilor stâncoşi să fi tot fost de circa treizeci de metri, la o lungime a defileului de vreo două sute de metri.

— Ar fi mai bine, dacă am parcurge această porţiune câte unul, până în capăt, propusei eu. Chiar dacă n-am întâlnit oameni până acum, nu trebuie să uităm că ne găsim în ţinuturile indienilor, care nu s-au arătat totdeauna prietenoşi albilor. Poate dacă o parte din noi ar sta de veghe aici observând creasta munţilor în timp ce unul, sau poate doi, se vor încumeta prin defileu ar fi mai în folosul nostru al tuturor.

— Şi pe ultimul care rămâne aici, cine-l va apăra, Robert? zâmbi Marian.

— Ei bine, ultimul va trebui să-şi ia tot riscul asupra sa şi să călărească mai repede. Ceilalţi ajunşi la capătul defileului vor trebui să privească înălţimea stând de veghe cu armele pregătite în caz că se încearcă ceva duşmănos. Mă ofer eu să rămân ultimul aici.

— Nu, mai bine rămân eu ultimul, ştiind că mă pot baza pe tine, să veghezi asupra siguranţei mele, cu arma pregătită, râse Marian.

Nu mă atinse ironia prietenului meu pe care-l ştiam glumeţ din fire, ci-mi dădui acordul fiindcă nu avea nici o importanţă cine rămânea în cele din urmă aici pe creastă.

Imediat după prânz şi pornirăm. Deocamdată se putea călări şi încălecarăm repede, luând-o cu domnişoara Membro înainte. După un sfert de ceas atinserăm defileul şi am intrat hotărâţi să-l străbatem. Era un sentiment neplăcut care mă

încerca acuma şi de mai multe ori nu mă putui reţine de a privi instinctiv în sus ca şi cum cineva s-ar fi pregăti în tot momentul să se arate pe creastă. Ajunserăm fără incidente la capătul defileului şi descălecarăm. Acum trebuia să veghez eu însumi asupra siguranţei camarazilor mei Marian şi Pongo.

Când şi acesta din urmă ajunse fără vreun incident la noi, îmi veni inima la loc. Acum era rândul lui Marian şi eu trebuia să-mi concentrez toată atenţia asupra crestelor înalte, deoarece, nu mai rămânea nimeni să observe în condiţii avantajoase parcurgerea defileului. De pe partea lui Marian vederea era mult mai bună, se înţelege, deoarece observarea se făcea de sus. Marian îşi struni calul pentru un pas cât mai vioi. Ridicai carabina, cu degetele pe trăgaci, urmărind crestele zimţate ale masivului stâncos, iată-l pe Marian ajuns în mijlocul defileului, când spre spaima mea, un bolovan imens se desprinse şi se rostogoli de la înălţime în trecătoare. Mai avui timp să scot un ţipăt ascuţit de avertisment, care-l făcu pe Marian să sară repede într-o parte. O fracţiune de secundă mai târziu se prăbuşi, în locul pe care el stătuse, un bloc imens de stâncă care l-ar fi făcut pilaf.

O clipă atenţia mea se abătu de pe înălţimi, urmărind traseul bolovanului şi ce se întâmpla cu Marian.

Când ochii mei se îndreptară din nou în sus, văzui cum o siluetă se apleacă peste stânci şi-şi lua poziţie de tragere cu pistolul pregătit. Am tras numaidecât, de două ori. Una după alta bubuiră împuşcăturile mele şi urmarea a fost că omul dispăru cu iuţeala fulgerului.

— Să fi fost atins, sau să fi reuşit să se pună în siguranţă cu o clipă mai devreme? Nu puteam ştii, dar degetul meu nu tremurase deloc când apăsasem pe trăgaci.

După câteva secunde, Marian era lângă mine şi acum chipul lui afişa o mină gravă. Fiica profesorului Membro, era uluită şi nu-şi putea închipui de unde apăruse omul acela şi mai ales ce voia de la noi. Noi însă aveam bănuielile noastre şi-acuma am fi fost lichidaţi sau grav răniţi dacă nu am fi procedat atât de precaut.

Am călărit mai departe, fără să ne mai oprim. Încă mai persista pericolul de a fi atinşi de un glonte tras de pe creastă deşi atât de uşor nu i-ar fi fost adversarului nostru, să ne ajungă, dat fiind masivul de stânci care trebuia înconjurat, numai dacă n-ar fi avut vreun părtaş la fărădelegea asta, ceea ce era greu de crezut.

Ne găseam acum într-o vale largă, care cobora mereu. Marian îşi îngădui un răgaz timp de câteva minute pentru a

examina cu atenţie harta profesorului şi adnotările.

— Cred că în noaptea asta o să ajungem la locul marcat pe hartă unde ar trebui să se găsească mormântul indianului. E însemnat cu o cruciuliţă. În celălalt document locul însemnat se numeşte „Valea Morţii”. S-ar putea să mai întâmpinăm surprize odată ajunşi acolo.

Domnişoara Membro nu zise nimic, dar se uită cu o astfel de figură nedumerită la Marian, încât acesta crezu de cuviinţă s-o încurajeze.

— Cred că individul care a organizat atacul împotriva noastră în trecătoare, este răspunzător de dispariţia tatălui dumneavoastră. De aici se deduce că profesorul Membro mai trăieşte încă, altfel n-ar încerca cu atâta neruşinare să ne împiedece să ajungem la el. A mai încercat în noaptea pe care am petrecut-o la peşteră, continuă el şi-i povesti acum incidentul întâmplat acolo. N-am vrut să vă înspăimântăm fără motiv şi de aceea am trecut cu vederea întâmplarea. Acum ştim precis ce ne aşteaptă şi de aceea cred că e mai bine să fiţi pusă în temă.

— Nu mă tem de nimic domnule Farrow. Pe de altă parte ştiu cum se umblă cu armele de foc, replică fata hotărâtă. E vorba acum de a-l elibera pe tatăl meu şi de aceea voi face tot ce este necesar pentru atingerea acestui scop. Cu atât mai mult mă bucur că v-am întâlnit altfel acest duşman nevăzut m-ar fi făcut cu siguranţă nevătămătoare pentru el.

— Nu v-ar fi ucis poate, dar v-ar fi adus în stăpânirea lui. Ştiţi ce bănuiesc?

— Doar nu cumva… că acest adversar invizibil ar fii… Jack Rofter?

— Ba tocmai aşa. Chiar aşa cred domnişoară Membro. Aşa se explică veghea lui îndelungată aici în această zonă muntoasă, conta pe apariţia dumneavoastră şi a vrut să-i scoată din cursă pe cei ce vă însoţeau.

— Şi iată că am atras asupra dumneavoastră un mare pericol, deşi n-a fost intenţia mea.

— Nu trebuie să vă faceţi scrupule din cauza noastră, fiindcă noi ne-am oferit de bună voie să vă ajutăm. Pe de altă parte, suntem de mult obişnuiţi cu pericolele şi o escapadă în această regiune lipsită de emoţii puternice, ar fi fost prea plictisitoare pentru noi. Prietenul meu aici de faţă era de-a dreptul dezamăgit că aici în plină preerie americană nu ne era dat să întâlnim nici un eveniment notabil şi aşa chiar era până la apariţia dumneavoastră.

Domnişoara Membro râse din inimă la spusele lui Marian, pe care le adeverii cu însufleţire. Încă o dată Marian scoase

harta la iveală şi stabili cu precizie locul unde ne aflam…

— Din păcate vom ajunge la „Valea Morţii” abia după apusul soarelui, de aceea cred că ar fi mai bine, dacă am potrivi astfel lucrurile ca să ajungem acolo de-abia mâine dimineaţa. Pe întuneric nu putem, întreprinde nici aşa nimic, a fost el de părere. Dacă în drumul nostru mai întâlnim vreo peşteră cât de cât prielnică popasului, ca cea de astă noapte, propun să înnoptam acolo.

Găsirăm cu toţii că era o propunere bună, întrucât nu ne convenea nici unuia să ajungem pe timpul nopţii într-un loc cu o faimă aşa de rea încât a fost numit „Valea Morţi”.

De fapt nu ştiam de ce i s-a dat acest nume, doar datorită faptului că acolo se găseau morminte indiene sau că acolo se întâmplau evenimente care ar fi putut cauza moartea. Oricum ar fi fost era de preferat să ajungem acolo la lumina zilei, pentru a vedea mai clar cum stau lucrurile.

De aceea nu ne mai simţeam zoriţi de data asta şi călăream în voie. Aste nu însemna să lăsăm prudenţa deoparte. Priveam cât de des puteam înspre culmile stâncoase, pentru a surprinde un eventual atacant şi mai ales Pongo, era cu ochii în patru, acum când ştia cu cine are de-a face.

Am ajuns iarăşi la un defileu fierăstruit de un pârâu de munte. Un defileu lung de vreo o sută de metri, albia pârâului fiind străjuită pe o parte şi alta de stânci mai mult sau mai puţin masive. Cu greu străbăturăm această piedică, de fapt numai pas cu pas şi în tot acest răstimp, nu aveam deloc vedere asupra crestelor zimţate de deasupra ale peretelui stâncos ce încadrau defileul. Nu era posibil însă ca misteriosul nostru duşman să fi ajuns aici, trebuia mai întâi să se caţere pe pereţii aceştia abrupţi pentru a fi deasupra prăpastiei şi a avea o bună perspectivă asupra trecătoarei de jos. În răstimpul acesta scurt nu putea să fi reuşit. De aceea acordam mai multă atenţie prăpastiei de jos, decât crestelor de sus şi furăm cu adevărat bucuroşi când copitelor cailor noştri li se oferi în fine un teren tare sub picioare. Continuarăm să mergem înainte, mereu înainte, înconjuraţi de o linişte nefirească, doar din când în când liniştea era tulburată de apariţia vreunui animal care apărea şi dispărea repede în cine ştie ce vizuină. Spre seară furăm nevoiţi să facem popas şi deoarece nici o peşteră nu se ivise între timp, nu ne rămânea decât să ne căutăm ioc de tabără pe locul unde ne aflam. Preferarăm un loc mai ferit la poalele unei stânci proeminente. Ne aflam din nou într-o vale largă, străbătută de un pârâiaş. Pământul era uscat şi sărăcit, acoperit pe ici

colo de smocuri răzleţe de iarbă şi chiar unele tufişuri ce apăreau pe ici colo de-a lungul malului apei.

Întrucât eram protejaţi de peretele de stâncă, ne puturăm concentra atenţia asupra văii, care cu siguranţă noaptea era în întregime luminată de razele lunii, focul nu-l puteam face şi-ar fi fost o mare neprevedere din partea noastră să încercăm să-l facem, de aceea ne mulţumirăm cu o cină rece, frugală, după care ne duserăm la culcare. Organizarea veghei pe timpul nopţii hotărârăm s-o păstrăm aşa cum fusese cu o noapte înainte, de aceea mă mirai când după ce am fost deşteptat de Pongo, îl văzui pe Marian treaz şi cu carabina pregătită de tras în mână. Luna era sus pe cer şi lumina valea aproape ca lumina zilei. Marian arătă spre celălalt mal al pârâului, care curgea la oarecare distanţă de tabăra noastră. Nu-mi crezui ochilor când văzui în zona aceea două animale, la care nu m-aş fi gândit. La început mă bătu gândul că aveam în faţă două pantere sau doi tigri, dar nu erau decât două exemplare minunate de jaguari. Ştiam că aceste animale se întâlnesc numai în America de Sud, dar în cazuri izolate au fost semnalate animale răzleţe şi în sudul Americii de Nord. Faptul de a le fi întâlnit aici în regiunea asta muntoasă, ridica destule semne de întrebare, ştiut fiind că aceste feline se aţin mai ales pe lângă albiile râurilor înconjurate de o vegetaţie abundentă. Jaguarul face parte din familia felinelor căreia îi aparţine şi pantera şi e puţin mai mic decât tigrul, devansând toate celelalte feline aparţinând speciei, bineînţeles cu excepţia leului. Lungimea corpului nu este aşa de mare ca a tigrului şi toate membrele îi sunt relativ mai scurte comparativ cu alte feline. Numele lui provine din limba Guarami, care numeşte fiara „jaguarette”, ceea ce înseamnă „corpul câinelui”. Blana sa galbenă, mai bine zis pătată cu galben este foarte preţuită de negustori şi aproape două mii de astfel de blănuri se exportă anual spre Europa.

Cum să fi ajuns, aceste animale, aici în valea asta? Privii întrebător spre Marian, care la rândul, său examina cu atenţie minunatele feline.

Trebuie să ne fi adulmecat între timp, deoarece caii noştrii deveniră foarte neliniştiţi. Dar jaguarii nu făcură nici o încercare de a se apropia, ci se hârjoneau aparent liniştiţi de cealaltă parte a râului.

Îmi trăsei şi eu puşca, dar din fericire nu fui nevoit s-o folosesc. Auzirăm un fluierat, iar jaguarii ciuliră urechile, ridicară capul şi… o luară la fugă de-a lungul pârâului înspre direcţia spre care voisem noi, s-o apucăm, încă de ieri.

— Îmblânziţi, constată Marian, acum, poate că avem de-a face cu un indian bătrân care a domesticit fiarele de mici şi le-a adus în această regiune muntoasă.

— Şi-n acest caz avem de-a face cu un duşman extrem de primejdios, în caz că acest om ar avea într-adevăr intenţii ostiile la adresa noastră. Poate că animalele sunt dresate să atace chiar oameni, fui eu de părere.

— Poate că ai dreptate, deşi e de preferat să ai de-a face cu două pantere domesticite, decât cu două sălbatice. Ar fi neplăcut să fim nevoiţi să le împuşcăm, abstracţie făcând de faptul că zgomotul împuşcăturilor ne-ar putea trăda.

— Cum adică ne-ar putea trăda? Doar duşmanul nostru ştie prea bine că venim.

— Duşmanul nostru da, dar nu şi indianul, care are aceste două exemplare de pantere minunate şi care după presupunerile mele îşi duce veacul pe aici prin munţi.

— Te gândeşti la vreun fermier indian, vreun „emigrant” al vreunui trib, Mariane? Nu mă gândeam că printre indieni ar putea exista aşa ceva.

— Vreun indian singuratic ar putea fi fără îndoială, dar nu mă gândesc la unul care a fugit intenţionat din lume, Robert. Acest om are aici o anumită misiune şi dacă te gândeşti puţin vei ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine.

— Te referi la mormântul indian; da, asta ar putea fi atunci destul de tragic pentru profesorul Membro, că şi-a ales drept scop tocmai cercetarea acestui mormânt.

— Aşa este şi la asta m-am gândit de prima dată când am văzut animalele şi am auzit fluieratul îmblânzitorului. Dar dacă numai un indian păzeşte mormântul, nu ne va fi greu să-l scoatem, din circulaţie. Doar nu vrem să profanăm mormântul, ci doar să-l căutăm pe profesorul dispărut.

— Poate că acesta a şi deschis cavoul şi a fost surprins asupra faptei de către indian. În acest caz, teamă mi-e că nu-l vom mai afla în viaţă.

— E în viaţă încă şi acest lucru e dovedit de atacul asupra noastră. Nu ştiu însă, în ce relaţii se află atacatorul nostru cu paznicul mormântului. Dar asta vom afla mâine dimineaţa, acum ar fi bine să ne culcăm, sperând că panterele ne vor lăsa la noapte în pace.

Mă gândii să-i urmez sfatul, dar somnul nu mi se lipii de gene şi după o vreme mă sculai, fiind foarte aproape momentul când trebuia să-l înlocuiesc pe Pongo. Mă concentrai cu desăvârşire asupra pazei, dar nimic deosebit nu se întâmplă în vale.

După două ore, îl deşteptai pe Marian şi mă întinsei să dorm; de data asta adormii imediat. Nimic deosebit nu se mai întâmplă în noaptea asta şi dimineaţa, după micul dejun, în timp ce călăream din nou agale, Marian fu de părere:

— Acum trebuie să fim într-adevăr foarte atenţi, căci într-o oră vom fi în „Valea Morţii”. Aici pe hartă, de la semnul marcat cu o cruciuliţă, porneşte o linie subţire lungă, pe care nu mi-o pot explica în nici un fel. Poate semnaliza un nou defileu. Adversarul nostru invizibil s-ar putea să ne-o fi luat înainte şi de-acum ne putem aştepta oricând la o capcană, în drum.

— Poate că-i tocmai defileul de adineaori, Mariane şi dacă nu va fi aşa o să-l străbatem ca şi pe celălalt. Şi apoi…

— Şi apoi o să dăm de bătrânul indian, care organizează veghea. Prea uşor n-o să fie şi acum vine partea cea mai grea a călătoriei noastre. Dar iată, colo în faţa noastră este defileul cu pricina, care e de data aceasta sensibil mai îngust decât celălalt, aşa că va trebui să călărim unul în spatele celuilalt. Dar mai întâi să zăbovim niţel şi să cercetăm puţin împrejurimile.

Ne aflam la o răscruce şi-n faţa noastră se deschidea o trecătoare printre masivul stâncos, într-adevăr foarte îngustă. Să fi tot fost de vreo trei metri lăţime, în timp ce pereţii de stâncă aveau o înălţime de circa patruzeci de metri părând să facă acolo sus o adevărată boltă de piatră.

III.
VALEA MORŢII.

DEOARECE DEFILEUL NU URMA o pantă înclinată, puteam călării destul de repede, dar bineînţeles în şir indian. Chiar la mijloc acesta făcea o cotitură, aşa că nu-i puteam vedea capătul. Cel mai indicat era ca Marian s-o ia puţin înainte pentru a constata dacă „aerul era curat”.

Tocmai când voiam să-i fac propunerea acesta mi-o luă înainte şi parcă ghicindu-mi gândurile încuviinţă numai din cap şi-şi struni mustangul direct spre defileu. Ajunse nevătămat la cotitură şi mă gândeam tocmai c-o să dispară pe noul traseu când spre spaima mea văzui cum îşi cabră calul şi făcu în goană mare calea întoarsă.

— Defileul este păzit cu străşnicie dragă Robert, îmi spuse el. Ambii jaguari stau la pândă de cealaltă parte, nevăzută, a defileului şi-au luat de îndată poziţie, mârâind, de cum m-au văzut. Calul meu s-ar fi speriat groaznic dacă nu l-aş fi

strunit imediat şi nu m-aş fi întors. Să încercăm să străbatem distanţa pe jos, n-aş dori să fiu nevoit să împuşc fiarele.

— Întrebarea e cine veghează acolo sus, pe creastă Mariane. Cât de uşor i-ar fi potrivnicului nostru să se arate în orice clipă şi să tragă asupra noastră.

— Nu trebuie să ne sinchisim de atâta lucru. Pongo şi fata rămân aici de veghe şi dacă omul nostru se arată, Pongo va ştii ce are de făcut, de asemenea domnişoara Membro. Credeţi c-aţi putea nimeri la depărtarea asta domnişoară?

— Bineînţeles domnule Farrow. Trag destul de bine şi-mi asum răspunderea de a veghea asupra siguranţei dumneavoastră.

Marian dădu numai din cap apreciativ. Descălecarăm aşadar, lăsarăm de-o parte armele grele care ne-ar fi putut numai stânjenii şi cu pistoalele pregătite pătrunserăm cu îndrăzneală în defileu.

Când ajunserăm în locul unde acesta făcea cotitura respectivă, constatarăm spre uimirea noastră că jaguarii dispăruseră.

Probabil că fuseseră rechemaţi fiindcă o ascunzătoare potrivită pentru aşa ceva nu se prea vedea.

Defileul mai continua încă din locul unde ne aflam cam vreo cincizeci de metri şi în câteva minute am fi putut acoperi lesne distanţa. Marian, prevăzător ca întotdeauna a hotărât altfel. Rămase să stea de pază aici, pe când eu aveam misiunea de a mă reîntoarce şi ai aduce pe camarazii noştri împreună cu caii. De-abia după ce aceştia ar fi dispărut în curbura defileului, trebuia să-i urmez şi eu, după vreo zece minute de răgaz.

Zis şi făcut. Mă întorsei înapoi şi după câteva minute aceştia se găseau lângă camaradul meu, care se urcă de-ndată pe cal şi-mi făcu un semn.

Între timp, eu ţineam strict sub observaţie înălţimea, dar nu se arătă nici un om. Când după zece minute pornii eu însumi în galop prin trecătoare nu mă mai gândeam la nici un pericol.

Dar mă înşelasem, căci imediat după curbură era s-o păţesc. Chiar înaintea mea căzu un bloc de stâncă cât toate zilele, aruncat de sus.

Aşadar omul nostru era la post, numai că nu calculase bine momentul impactului. Nu-mi mai putui stăpânii calul deloc şi tocmai când mă gândeam că mă voi ciocni, cu cal cu tot, de masivul stâncos abia prăvălit, care ocupa aproape toată lărgimea defileului, bravul meu mustang, făcu o săritură măiastră numai de el ştiută şi într-o clipă… mă aflai dincolo

şi după câteva secunde eram la capătul drumului unde-l zării pe Marian cu carabina pregătită pentru tragere. N-avu ocazia însă să tragă nici un glonte, pentru că vicleanul nostru inamic nu se arătă. Nu putui să nu remarc viclenia adversarului nostru. A aşteptat până ce nici unul dintre noi n-a mai ţinut sub observaţie înălţimea şi abia atunci a acţionat. Şi cât pe-aici să-mi vină de hac. Din fericire nu i-a reuşit şi acuma am putut să ajung nevătămat la camarazii mei.

Străbăturăm în galop, drumul rămas şi nu mult după aceea ne găsirăm într-o vale largă, de formă ovală, pe care natura a creat-o astfel. Era un cazan destul de larg, dar de aici nici o cărare nu ducea într-un loc anume. Era un fel de înfundătură care nu mai ducea nicăieri şi Marian ne explică că am ajuns ia capătul călătoriei.

Aceasta era aşa numita „Vale a Morţii", pe care profesorul Membro şi-o însemnase pe hartă. Şi pe acest teren creştea iarbă dar nu era udată de nici un râuşor. Pârâul de adineaori se vărsa într-o parte a unei prăpăstii şi acuma am putut, în fine, să-mi explic de ce am văzut, jaguarii în noaptea aceea. Se duseseră pur şi simplu la adăpat. Merserăm călare până în mijlocul cazanului şi ne oprirăm acolo. Peste tot unde ridicam privirea se înălţau stânci abrupte colţuroase şi nu găseam nici o ieşire din acest cazan, aşa cum nu era nici o ieşire dintr-o peşteră în care ai intrat, afară de drumul pe care ai venit, evident, Unde rămăseseră jaguarii?

— O să-i găsim, n-ai nici o grijă Robert, îmi răspunse Marian, după ce i-am pus această întrebare. Această vale îşi are şi ea secretul ei altfel n-ar fi pe degeaba numită „Valea Morţii".

Să descălecăm şi să ne odihnim niţel de amiază, poate că între timp se arată şi stăpânul jaguarilor.

Asta n-o mai credeam dar cred că ştiam la ce face Marian aluzie. Bineînţeles că-şi vor face apariţia fiarele, dar îmi propusei să nu le las în nici un caz să se apropie prea mult de noi, mai bine le împuşcam înainte de a ne dăuna prea mult, chiar dacă erau domesticite.

Întocmirăm tabăra astfel încât fiecare dintre noi să poată să ţină sub observaţie o direcţie anume. Mâncarăm în tăcere din masa noastră frugală, cu ochii mereu în patru, dar nu furăm tulburaţi în timpul mesei. Nimeni nu se arătă, dar ştiam prea bine, că aici trebuia neapărat să existe o ascunzătoare.

Pongo şi fata rămaseră mai departe de veghe, la locul ales pentru repaus, în vreme ce noi, Marian şi cu mine, încălecarăm să dăm o raită prin extremitatea din dreapta a

acestei căldări şi a începe de acolo cercetările. Nu prea era mult de cercetat căci pretutindeni era numai piatră netedă. Doar în fundul cazanului dădurăm peste un bloc de piatră mai proeminent pe care Marian îl neglijă într-adins, făcându-mi un semn cu ochiul, când tocmai intenţionam să mă îndrept într-acolo.

Cercetarăm de jur-împrejur, zadarnic însă. Pe când ne aflam deja de partea opusă primului nostru obiectiv, tovarăşul meu îmi spuse:

— A mai rămas numai blocul aceia uriaş, de stâncă, ca să ascundă intrarea în vreo peşteră, văgăună sau ceva de genul ăsta. Poate că şi mormântul indianului se află tot acolo. Să ne gândim dacă să aşteptăm noaptea pentru a întreprinde ceva, sau s-o pornim chiar acum.

— Ar fi mai bine să nu mai zăbovim cercetările sau ţie frică de cei doi jaguari? Presupusei eu.

— Da şi nu, dragă Robert. Mi-ar părea într-adevăr rău să fiu nevoit să împuşc animalele. Dar iată că trebuie să ne hotărâm. Din direcţia blocului de stâncă, ambele fiare se îndreaptă spre Pongo şi fată. Scoate repede pistolul Robert!

Ne grăbirăm cât puturăm spre mijlocul văii, spre locul nostru de campare, dar jaguarii fură şi mai rapizi. Adevărat că nu-i atacară pe camarazii noştri, îşi arătară colţii însă făcură un ocol şi ieşiră pe acolo pe unde pătrunsesem noi, aici, în vale.

Privii, mirat, spre Marian şi apoi spre enormul bloc de stâncă de unde se năpustiseră animalele şi acum zărirăm intrarea unei peşteri, în care stătuseră ascunse felinele. Să îndrăznim oare să pătrundem în peşteră şi să lăsăm, între timp, caii noştri nepăziţi?

— Da, Robert, putem s-o facem liniştiţi, căci jaguarii nu se vor întoarce prea curând, afară de cazul că li se va porunci s-o facă. Dar, nu, iată că vin din nou şi dispar în peşteră. Să sperăm că nu se va bloca iarăşi.

Într-adevăr, felinele se întoarseră, ne arătară şi nouă colţii în trecere şi dispărură în peştera din stâncă.

Aşteptarăm ca aceasta să se închidă prin vreun mecanism oarecare, dar spre mirarea noastră, rămase deschisă, ca şi când ne-ar fi poftit înăuntru.

— Să intrăm cu toţii, sau Pongo şi fata să rămână pentru orice eventualitate afară? îl chestionai eu pe Marian.

— Mai bine e să rămână, bineînţeles. Pongo a fost din totdeauna acoperirea noastră şi în caz că s-ar întâmpla ceva acolo, el va fi speranţa noastră. O să-i dau instrucţiuni

precise. De cei doi jaguari nu are a se teme, n-o să-i facă nimic.

— Pongo şi teama, rasei eu amuzat. El nu se teme chiar de ar fi să-i atace cu cuţitul său de spintecat rechini. Ştii cum i-a venit de hac unui urs grizzly!

După ce o puserăm în temă pe fată despre intenţia noastră, de a intra în peşteră, ea nu fu de acord la început. Bănuia că tatăl ei, se afla acolo înăuntru şi voia să ne însoţească, dar din fericire Marian reuşi s-o lămurească c-ar fi mai avantajos pentru noi dacă ar rămâne, pentru început, afară de pază cu Pongo.

Acesta din urmă primii ca de la sine înţeles misiunea de a se considera acoperirea noastră, deşi îi era cam neplăcut să păzească şi să-i ţină tovărăşie unei fete.

Cu pistoalele pregătite în mână păşirăm hotărâţi spre intrarea în peşteră. Aceasta era deschisă şi când aprinserăm lămpile noastre de buzunar, luminarăm un gang lung, care ducea adânc în inima muntelui, după cum puturăm constata de la bun început.

La început examinarăm cu atenţie blocul de stâncă, sub care se deschidea intrarea în peşteră şi mai ales bucata mai mică de stâncă care servea de uşă peşterii şi care, putea bloca, după cum constatarăm intrarea. Aceasta putea fi blocată din interior de către un om, care ar fi dispus de multă forţă pentru a trage „zăvorul” – adică pentru a închide şi bloca uşa cu bolovanul acela.

Păşirăm apoi încet înainte pe culoar. Ne aşteptam în fiecare clipă la un nou atac al fiarelor, dar nu se întâmplă nimic şi din ce pătrundeam mai adânc cu atât distingeam un miros nou ciudat aici în gang.

— Poate că în curând vom ajunge la mormântul acela indian, îmi şopti Marian la ureche. Doar ai simţit mirosul şi tu.

— Atunci nu pricep deloc, de ce a fost lăsată „uşa” deschisă pentru noi, Mariane, îi răspunsei eu, la fel de încet. Acest paznic numai că nu ne pofteşte să-i vizităm sanctuarul.

— Nici eu nu înţeleg de ce, Robert, dar vom vedea în curând. Cred că la capătul coridorului ăsta întunecos vom găsi cavoul indian.

Lumina vie a lămpilor noastre de buzunar desigur că ne trădaseră de mult prezenţa, dar altfel nu puteam înainta prin bezna din cavernă, deşi periculos era în orice caz, duşmani primejdioşi ne puteau atrage în orice clipă într-o capcană.

După câteva minute ajunserăm într-un loc cu tavanul boltit, la a cărui vedere ne oprirăm surprinşi. Într-un spaţiu

de douăzeci de metri lung şi zece metri lat, stăteau atârnaţi de pereţi, mumii de indieni, vopsite în culori vii de război şi avui pentru moment impresia c-am intrat într-un panoptic sau un muzeu straniu de moaşte indiene În mijlocul spaţiului astfel descris, se găsea un soclu, pe care se găsea un singur indian, pe care-l cunoscurăm pe dată ca şi căpetenie, căci două pene uriaşe de vultur îi erau înfipte în păr.

Stăteam de câtva timp copleşiţi de mirare acolo, contemplând arta mortuară indiană, aproape uitând de prezenţa celor doi jaguari.

Şi iată că ambele fiare ieşiră ca din mormânt şi ne înconjurară pe loc, una lângă mine, cealaltă de partea lui Marian, privindu-ne cu ochi scânteietori. Mâna îmi lunecă aproape instinctiv spre brâul unde-mi atârna pistolul, dar animalul îmi simţii gestul şi-şi dezveli dinţii mârâind furios. Marian îmi şopti imediat:

— Nu întreprinde nimic Robert, să aşteptăm, ce vor de la noi. Să încercăm să păşim cât mai încet.

Făcu încercarea cât mai natural cu putinţă şi jaguarul de pe partea lui nu se neliniştii în vreun fel, ci-l urmă numai, pas cu pas. Animalul de pe partea mea se comportă la fel de îndată ce schiţai aceiaşi mişcare şi, de îndată ce ajunsei lângă camaradul meu, îi zisei încet:

— Iată o situaţie comică. Am găsit mormântul indian şi avem parte de aşa însoţitori. Să încercăm să părăsim cavoul, ce zici?

— Da, Robert, va trebui s-o facem, pentru că n-avem ce căuta aici, în această peşteră. Voiam să-l găsim doar pe profesorul Membro. Haide să ne întoarcem nu vreau să mai tulbur pacea morţilor.

Marian vorbise dinadins tare, ca vorbele sale să poată fi auzite de un ascultător ascuns. Voiam să pornim încet înapoi, dar jaguarii nu părură să fie de acord, aşa că trebui să renunţăm la intenţie. Înainte ca Marian să poată spune ceva, o voce se auzi în faţa noastră şi, după ce lămpile noastre de buzunar, se poziţionară într-acolo, zărirăm un indian în vârstă, vopsit în aceleaşi culori de război, cu care era vopsit şi căpetenia de pe soclu, cu care semăna uimitor de bine.

Pentru o clipă crezurăm că e chiar mortul, dar buzele sale se mişcară şi într-o engleză bună ni se adresă:

— Rămâneţi pe loc şi nu vă mişcaţi! Animalele mele nu vă vor face nimic. Aţi pătruns într-un sanctuar unde nici un alb n-a îndrăznit până acum să pătrundă. Din vorbirea voastră am înţeles că nu ştiţi ce căutaţi. Căutaţi pe cineva anume?

— Da căutăm o cunoştinţă de-a noastră, pe profesorul Membro. Am găsit uşa peşterii deschisă şi de aceea am intrat aici. Când am vrut să ne reîntoarcem, fiarele acestea nu ne-au permis, răspunse Marian.

— Şi nici n-o vor permite. Acest profesor se găseşte aici. Şi el a pătruns neautorizat şi dorea ca rămăşiţele strămoşilor mei să fie cercetate. Curând va veni ziua când va trebui să-l sacrific pe altarul strămoşilor mei. Atunci va plăti cu viaţa fapta lui. De asemenea şi voi, care aţi pătruns nepoftiţi aici, veţi avea aceeaşi soartă, dar fiindcă n-aţi ştiut că profanaţi morminte, soarta voastră va fi mai blândă, veţi muri mult mai repede. Aveţi prieteni care vă aşteaptă. Dacă vor pătrunde aici îi aşteaptă aceeaşi soartă. Urmaţi-mă acum, dar nu faceţi nici o mişcare pripită altfel animalele mele vă vor sfâşia într-o clipită. Vă voi lua mai întâi armele de care nu mai aveţi nevoie. Zicând aceasta, dintr-odată ne trezirăm cu el în faţa noastră şi constatarăm cu această ocazie că în ciuda vârstei, era foarte îndemânatic şi dispunea de o forţă ieşită din comun.

Repede ne smulse pistoalele de la brâu şi le depuse pe soclul pe care se odihnea căpetenia, ca şi când i-ar fi adus acesteia prin asta o ofrandă binemeritată.

De noi nu se mai sinchisi, eram oricum atât de bine flancaţi de cei doi jaguari care la cel mai mic semn ne-ar fi sfâşiat în bucăţi, dacă am fi încercat să opunem cea mai mică rezistenţă.

Indianul îşi aprinse o faclă şi ne invită să stingem lămpile noastre. Din fericire nu ni le confiscă. Ne conduse apoi printr-un coridor lateral, care dădea într-o încăpere pe care o mascase din nou printr-un mare bloc de piatră.

După ce împinse piatra de o parte, zărirăm la lumina făcliei un om prăbuşit la pământ şi ne dădurăm seama că în faţa noastră se găsea profesorul Membro. Câteva secunde mai târziu, uşa se închise în urma noastră şi când lămpile noastre se reaprinseră zărirăm figura calmă a unui om care ne întrebă liniştit de unde am aterizat aici.

— Trimişi de fiica dumneavoastră, domnule profesor Membro. V-am căutat aici şi am fost traşi pe sfoară de indianul cel bătrân, îi răspunse Marian.

— Deci fiica mea e de asemenea aici domnilor. A încăput şi ea pe mâna acestui om!

— Încă nu, dar nu va trece mult şi se va întâmpla şi cu dânsa ca şi cu noi. De când zăceţi prizonier aici?

— De aproape şase săptămâni, domnilor. Acest Rofter, care mi-a trădat secretul cu privire la mormânt, trebuie să fi

ştiut de la început că voi fi luat prizonier. Intenţiona să mă lase să fiu omorât dacă nu voi consimţi la căsătoria lui cu fiica mea.

— Ştim totul, domnule profesor. Permiteţi-mi acum ca să fac prezentările. Numele meu e Farrow şi acela de colo e prietenul meu Bertram.

— Încântat de cunoştinţă domnilor, mă bucur că v-am cunoscut Nu mă bucur, fireşte, c-aţi fost luaţi prizonieri din cauza mea.

— Vă credem pe cuvânt domnule profesor, râse Marian. Dar nu vă pierdeţi curajul, avem cu noi un însoţitor de nădejde care nu ne va lăsa de izbelişte.

— Atunci trebuie să fie el însuşi un uriaş, care să posede puteri supraomeneşti. Credeţi că vă va veni în ajutor curând?

— L-am dat instrucţiuni să ne aştepte până la miezul nopţii. În caz că nu apărem, atunci poate intra în acţiune, pentru tentativa de eliberare. Acest bătrân indian se foloseşte şi de alte arme decât cele două feline?

— Numai de cei doi jaguari. Eu am găsit intrarea în peşteră liberă şi am pătruns înăuntru fără multe nazuri. Dintr-o dată cei doi jaguari au fost lângă mine şi mă flancară astfel încât nu putui face nici o mişcare. Am fost aruncat aici şi nu-mi rămase decât să aştept ziua, în care voi fi oferit ofrandă morţilor. Ştiu istoria indienilor şi ştiu la ce zi s-a referit indianul. Peste trei zile, va fi momentul aşa că aţi sosit tocmai la ţanc!

— Aşa e, dar din păcate nu suntem liberi. Mă bazez pe camaradul nostru pe care l-am sfătuit să prindă „pisicile” astea când merg să bea apă, după care poate pătrunde fără griji în peşteră să ne elibereze.

— Da, dacă n-ar fi blestematele astea de animale, poate că aş fi rezolvat şi eu singur cu indianul. Aşa stând lucrurile însă, stau aici şi-mi aştept moartea. Oricum, cu o moarte e dator omul.

— Nu credeţi cumva c-am putea fi ascultaţi aici de către indian, domnule profesor, întrebai eu cu îngrijorare, gândindu-mă c-am fi putut trăda intenţiile lui Pongo.

— Nu ne ascultă nimeni. Pe indian nu-l interesează ce vorbim noi, domnule Bertram. Indienii nu cunosc ceea ce se numeşte curiozitate.

— Atunci măcar ne vom putea petrece timpul cu folos, încercând să deblocăm uşa. Va fi greu, dar cu puteri unite, cred că vom reuşi să dăm bolovanul la o parte. Să sperăm că animalelor li se va face sete şi vor ieşi afară să se adape.

Încercarăm să îndepărtăm piatra şi reuşirăm într-adevăr s-o facem, cu puteri unite. Uşa se mişcă. Dar de pe partea cealaltă a uşii auzirăm imediat un mârâit furios. Păzitorii noştrii erau la post.

Poate că vor sta de veghe toată noaptea aici. Cine ştie, poate că indianul i-a dresat să-i facă astfel de servicii.

— Ce primiţi de mâncare în tot acest timp, domnule profesor? Nu arătaţi deloc a fi făcut foame.

— Da. Indianul m-a hrănit bine, pentru a mă menţine în formă când va fi să îndur supliciile, în ziua scadenţei. E vorba de carne uscată, dar în cantităţi îndestulătoare. Primesc mâncarea dimineaţa pentru întreaga zi, aşa că nu pot să mă plâng c-am suferit de foame.

— Să sperăm c-o să vă mai schimbaţi meniul între timp. Mai doriţi în continuare să cercetaţi cavoul indian, sau v-aţi pierdut interesul?

— Aş renunţa s-o mai fac, numai dacă mi-ar reuşi să-l mai întâlnesc vreodată pe acel Rofter.

— Poate că dorinţa vi se va împlini mai repede decât credeţi, fiindcă ştim că-şi face veacul aici, în împrejurimi.

Ajunşi la acest punct, Marian îi povesti profesorului ce întâmpinasem noi cu acest om.

— Da, m-am convins şi eu între timp, că e un ticălos. Dar o să se cam bucure el altfel, de îndată ce o să dea ochii cu mine! N-aveţi vreun ceas la dumneavoastră domnule Farrow? Cât credeţi că va mai dura până să fim eliberaţi?

— De abia e ora trei după-amiază, domnule profesor. Mai avem destul de aşteptat. De-abia la miezul nopţii expiră timpul şi camaradul nostru va încerca tot posibilul pentru a ne elibera.

Ne petrecurăm timpul vorbind despre indieni şi cultura lor în general. Profesorul ne povesti multe lucruri despre studiile şi preocupările sale şi astfel timpul trecu destul de repede.

Se făcu şi timpul de seară şi bătrânul indian nu se arătă. Să fi ieşit la suprafaţă pentru a cerceta mai bine valea?

Marian mai încercă încă o dată să deschidă uşa grea, dar nu reuşii nici de data aste, întrucât recepţionă acelaşi mârâit furios, dovadă că fiarele îşi luau rolul de paznici foarte în serios.

— Până la urmă n-avem ce face şi va trebui să le omorâm totuşi Robert! Oricât de rău mi-ar părea dar nu văd altă soluţie, fu de părere el. Libertatea noastră preţuieşte mai mult şi nu putem lăsa totul în grija lui Pongo. Mai păstrăm cuţitele noastre de rezervă în pantaloni, poate ne reuşeşte să înjunghiem animalele. Să deschidem puţin uşa, doar cât să

intre unul din jaguari iar unul din noi v-a trebui să-l lovească cu multă dibăcie, altfel braţul o să-i fie sfâşiat de către fiară.

Nu mă mai gândisem la cuţitele noastre de rezervă pe care din prevedere le ascunsesem şi le purtam încontinuu la noi. Chiar dacă armele ne erau luate, cu ajutorul acestora, am putut în numeroase cazuri să ne eliberăm.

Le scoaserăm repede din ascunzătorile lor. Al meu era ceva mai lung decât a lui Marian şi fiindcă el voi să facă prima încercare, schimbă cuţitul cu al meu. Intenţionam să orbim felina cu ajutorul lanternelor noastre astfel încât să nu ne vadă.

Din nou încercarăm să deschidem „uşa". Spre mirarea noastră n-am perceput imediat, mormăitul fioros prea bine cunoscut de acuma, al fiarelor. Reuşirăm să îndepărtăm blocul de piatră atât de mult, încât un jaguar să se poată strecura înăuntru. Animalul nu apăru imediat şi acum aşteptarăm nerăbdători apariţia acestuia.

Marian lumină întreg culoarul, dar astfel încât lumina să nu ne trădeze imediat. În sfârşit Marian dădu semnalul:

— Atenţie Robert, apare acum. Ţine tu lampa, eu n-o pot folosi nici aşa ca lumea, întrucât trebuie să am ambele mâini libere. Dar iată-l!

Văzui cum acesta îşi strecură capul prin deschizătură şi-şi dezveli toţi dinţii într-un mârâit fioros. Rămase orbit de şuvoiul de lumină şi se pregăti de săritură. Stăpânul său, cu siguranţă, nu era prin apropiere. De-abia îşi vârî fiara capul şi-şi petrecu apoi prima jumătate a corpului prin deschizătură că Marian se şi repezi şi împunse cu putere de câteva ori.

Trebuie să-l fi atins în inima căci jaguarul gemu numai şi, după ce făcu câteva mişcări spasmodice cu labele căzu grămadă. Marian îl apucă de gât şi-l trase cu totul înăuntru. Jaguarul murise.

— Mii de draci, dar aţi avut un noroc orb domnule Farrow c-aţi nimerit tocmai în inimă, fu de părere profesorul. Acum să reuşim cu a doua fiară şi ne putem considera scăpaţi.

Celălalt jaguar nu apăru însă. Îndepărtarăm cu totul piatra de la uşă şi ne strecurarăm afară. Ne îndreptarăm spre cavoul de tristă amintire dar indianul nu era la locul său. Din trei paşi repezi furăm la soclul pe care se odihnea căpetenia pentru a ne recupera armele. Câteva secunde mai târziu ne încinserăm armele şi profesorul primi de asemenea un pistol pentru orice eventualitate.

— Acum poate să poftească jaguarul, n-o să ne a poată face nimic dumnealui, constată încrezător Marian.

Cum să procedăm însă cu bătrânul indian? El ţine morţiş la credinţa şi la morţii lui.

— Cu el n-avem ce face domnule Farrow, îl lăsăm în plata domnului, cercetăm doar cavoul şi atâta tot, fu de părere profesorul.

— Acum v-a venit din nou pofta de cercetări. Puteţi s-o faceţi după placul inimii, dar mai întâi trebuie să ne punem de acord cu indianul. Mă mir numai că nu l-am găsit aici. Ar trebui să dispărem de aici, cine ştie ce se întâmplă acum pe afară?

Mă cuprinse şi pe mine neliniştea, contaminat de îngrijorarea lui Marian. Să fi fost atacat Pongo de cel de al doilea jaguar? Dar şi în acest caz, doar el singur, ar fi putut sfârşi lesne cu animalul.

Străbăturăm în mare grabă coridorul care ducea afară. „Uşa" fusese din nou închisă şi de-abia după sforţări unite reuşirăm să deplasăm blocul masiv de piatră. O linişte desăvârşită domnea în vale şi, deşi luna lumina din plin, nu puturăm distinge nici o urmă de-a lui Pongo sau de-a domnişoarei Membro. Când ajunserăm la locul nostru de campare, constatarăm că toate lucrurile noastre erau la locul lor, numai camarazii noştrii dispăruseră.

— Aici să ştii că s-a întâmplat ceva, Poate că acest Rofter a reuşit să-l ia prin surprindere pe Pongo până la urmă, zise foarte grav Marian.

— Pongo nu cred c-ar putea fi luat prin surprindere de un astfel de om. Cred mai degrabă că Pongo a ieşit în întâmpinarea animalului. Dar iată-l că tocmai vine. El ne va spune ce s-a întâmplat şi unde a rămas fata.

Uriaşul nostru se apropie cu paşi repezi. Când ajunse la noi, ne puse el însuşi întrebarea pe care ne pregăteam să i-o punem noi:

— Unde este domnişoară Membro? Ei ţinea un cuţit plin de sânge în mână şi părea destul de surprins că fata nu se găsea acolo.

— Pongo cu domnişoara stat aici şi păzeşte. Jaguar apare, dar numai unul, apoi dispare imediat. Pongo spus domnişoară să aştepte, luat după jaguar şi omorât, venit aici, dar nu găsit domnişoara.

Atunci cu siguranţă c-a venit cineva în lipsa ta Pongo şi-a surprins-o pe fată zise cu năduf Marian. Un lucru e bun, că nu trebuie să mai ne temem de cei doi jaguari, dar cine ştie unde a târât-o indianul pe fiica dumneavoastră domnule profesor. Haideţi, va trebui să ne reîntoarcem din nou la cavou, poate că este acolo.

Profesorul păli. Se bucurase c-a putut să-şi regăsească fiica şi acum când să dea ochii cu ea, să constate c-a dispărut fără urmă.

Aproape clătinându-se ne urmă iarăşi spre peşteră, dar când ajunserăm la gura acesteia ne aştepta deja o surpriză. Uşa pe care o lăsasem deschisă acum era închisă. Pongo care dispunea de o forţă ieşită din comun, încercă zadarnic să îndepărteze piatra şi reuşi, în cele din urmă numai cu ajutorul unit al nostru, al celorlalţi.

IV.
ÎN MÂINILE UNUI FANATIC.

CU PISTOALELE PREGĂTITE de tragere năvălirăm din nou în gangul de-acuma prea bine cunoscut şi ajunserăm în cavoul pe care îl cercetarăm în mare grabă. Dar nicăieri nu găsirăm vreo uşiţă secretă, vreo nişă, în care ar mai putea fi ascunşi prizonieri, afară de, bineînţeles de temniţa profesorului.

Unde era bătrânul indian? Ne băturăm capul degeaba şi oricât reluarăm cercetările, acestea rămaseră fără rezultat.

Pongo îmi împrumută lampa mea de buzunar şi examină cu atenţie pământul. În cele din urmă arătă înspre soclul pe care stătea căpetenia şi-mi spuse:

— Masser, indian bătrân dispărut. Are femeie cu el. Pongo văzut asta după urme, pământ.

Da, asta se putea întâmpla, căci acest soclu nu l-am cercetat prea bine. Marian lumină din nou pe toate părţile, rugându-l pe Pongo să ajute să ridice soclul. Dar nici de data aste nu reuşiră. Pongo era însă foarte convins de cele afirmate, el ne arătă numai câteva urme pe sol, din care deduserăm că indianul dispăruse fără urme.

Încă o dată ne trudirăm din răsputeri să ridicăm soclul şi epuizat mă lăsai pentru o clipă pe acesta pentru a mă odihnii o clipă. Dar ce a fost asta? Oboseala mea se adâncii şi când am vrut să mă ridic grabnic, cu o bănuială îngrozitoare în gând, ochii mi se închiseră şi căzui la picioarele căpeteniei moarte, în nesimţire. Ultimul meu gând fu: „Din nou păcălit”, apoi nu-mi mai dădui seama de nimic.

Redeşteptarea mea nu fu una prea plăcută. Zăceam într-o cameră în care domnea un întuneric beznă şi eram legat fedeleş. Doar cu sforţări nemaipomenite mă putui mişca şi dădui de un alt trup, care nu reacţiona în nici un fel la atingerea mea. Să fi fost scoşi din luptă de o manieră asemănătoare şi camarazii mei? Îi strigai încetişor pe nume,

dar nu-mi răspunse nimeni. Aşteptai puţin sperând că mi se vor adresa ei, de la sine. Probabil că erau încă ameţiţi de pe urma unei otrăvi necunoscute.

Mi-ar fi plăcut desigur, dacă Marian sau Pongo s-a fi putut salva, dar se pare că nu era cazul; ne găseam cu toţii aici în cavou, scoşi din funcţiune cu vreun gaz oarecare.

O oră am aşteptat zadarnic, fără ca situaţia să se schimbe într-un fel. Într-un târziu, când aproape îmi pierdusem speranţa, Marian dădu semne de viaţă. Îmi şopti abia auzit numele şi după ce i-am răspuns, exclamă furios:

— Acum, după ce am scăpat de jaguari, ne găsim într-o situaţie cu nimic mai bună. Încearcă să vii spre mine, eu îţi voi ieşii în întâmpinare până la jumătatea drumului. Nu l-ai descoperit încă pe Pongo, sau a reuşit cumva să scape?

— Pongo şi el aici Massers, răspunse el însuşi, bunul nostru camarad. Pongo nu avut multă minte, respirat aer rău, apoi n-a mai simţit nimic. Şi deşteptat numai aici.

— Nu-ţi face reproşuri Pongo, căci nici noi n-am avut minte mai multă. Am păţit la fel ca tine. Individul a reuşit să ne păcălească din nou.

— Pongo face Massers liberi. Massers vine spre Pongo, ca el poate ajute.

Stăteam astfel încât Pongo se afla la stânga mea şi Marian la dreapta. Din prima încercare am reuşit să-l ating pe Pongo şi acum mă rostogolii spre ei, ca să ajung astfel încât să-i ţin în faţă mâinile mele, strâns legate la spate.

Eram foarte bine legaţi şi numai cu mare greutate reuşii Pongo să-mi dezlege mâinile, astfel încât să fiu singur în stare să-mi eliberez legăturile de la picioare.

După aproximativ o jumătate de oră, reuşirăm, cu chiu cu vai, să ne eliberăm cu toţii de legăturile noastre, dar nu eram nici pe departe liberi, întrucât şi aici un imens bolovan de piatră bloca ieşirea servind astfel de „uşă”.

La ce ne-ar fi folosit dacă am fi deschis totuşi „uşa” şi indianul ne-ar fi administrat o nouă porţie de praf de adormit? Nu, nu asta era calea, trebuia să aşteptăm aici şi să uzăm de viclenie, cu alte cuvinte să-i batem cu propriile lui arme. În primul rând nu trebuia să observe că ne-am eliberat de legături. Când ar fi venit cu mâncarea puteam să-l luăm prin surprindere.

Profesorul se deşteptă mult mai târziu decât noi. L-am descotorosit mai întâi şi pe dânsul de legături şi prima întrebare pe care a pus-o, fu cu privire la fiica lui, dacă nu cumva se găseşte prizonieră aici cu noi.

Dar nu, din motive numai de el ştiute, indianul o dusese într-o altă încăpere. Furăm puşi la grea încercare, foamea ne da şi ea glas, nu ştiam nici cât e ceasul, indianul ne despuiase de toate lucrurile, inclusiv lanternele, de care am fi avut mare nevoie.

Marian începu să pipăie aşa pe întuneric în jurul nostru şi scoase o exclamaţie de surpriză plăcută, după ce dădu din întâmplare peste un coş cu de-ale gurii.

Ne venii să râdem gândindu-ne că dacă n-am fi scăpat de legături, nu ne-am fi putut atinge de mâncare. Întrucât ne era foame, am năvălit asupra lui, golindu-l fără să ne pese câtuşi de puţin, că în acest fel ne-am fi putut trăda, în momentul sosirii indianului.

— Ne găsim într-o încăpere de formă ovală, constată Marian şi mi-ar plăcea să ştiu dacă ne aflăm într-o peşteră durată astfel de natură sau modelată de indieni de-a lungul veacurilor.

— Indienii au construit-o aşa domnule Farrow, îl lămuri profesorul Membro. Au dat gata lucrarea în câţiva ani. Dar zidarii lor au lucrat intens. Ce-au construit aceşti indieni, e durat din piatră masivă şi construcţia în ansamblu e foarte rezistentă, în orice caz nu se poate prăbuşi.

— Şi atunci sunteţi de părere că acest cavou de aici, a fost comandat special de indieni pentru a-şi găsi liniştea de veci, înmormântaţi aici?

— Bineînţeles că da, domnule Farrow! Aţi citit doar şi dumneavoastră istoria veche a indienilor de pe aceste meleaguri şi aţi auzit despre comorile îngropate ale incaşilor.

— Se spune că trebuie să fie obiecte de artă de o valoare inestimabilă şi foarte vechi, deci cu atât mai preţioase, pe deasupra.

— Nu numai atât. S-a dezgropat recent, un vechi oraş incaş cu construcţii de case, extrem de masive, pline cu obiecte de artă. Se presupune că acest oraş a dispărut întreg, sub pământ, acum multe secole, în urma unui cutremur de pământ.

— Am trăit aventuri interesante în America de Sud, domnule profesor, o să vi le povestim, poate altă dată, cu privire la toate aceste lucruri. Dar acum propun să facem linişte pentru a prinde de veste când vine indianul.

Cât de bun fu sfatul lui Marian se dovedi câteva minute mai târziu. Ne plasasem în aşa fel încât la apariţie acestuia să nu-şi dea seama de prima dată că ne eliberasem de legături cu toţii.

Cum stăteam lungiţi în întuneric, o fâşie de lumină, de la una din propriile noastre lanterne, sfâşie obscuritatea, cum putui să-i dau seama din poziţia laterală în care stăteam.

Din fericire nu lumină coşul cu mâncare, ci ne lumină feţele, privindu-ne în tăcere. Remarcă imediat că picioarele noastre nu erau legate, de îndată ce plimbă lumina lămpii sale în sus şi în jos.

Dădu să se retragă imediat, bănuind că ceva necurat, dar nu mai reuşii căci Pongo şi fu lângă el. Dar camaradul nostru nu luă în calcul viclenia şi spiritul de prevedere al adversarului sau. Îl văzui pe Pongo clătinându-se şi căzând la pământ Trebuie să-i fi aruncat ceva repede în ochi, ceva ce-l făcuse să leşine într-o clipită.

Dar Marian prevăzuse şi această posibilitate şi între timp se strecurase în apropierea indianului venind dinspre lateral. Cum acesta ţinea în continuare lumina lămpii sale îndreptată înainte nu recunoscu de îndată silueta întunecată. Deîndată ce Pongo se împletici Marian ştiu ce tactică să aplice unui astfel de adversar.

Îl prinse cu o mişcare fulgerătoare de picioare şi-l trase cu o smucitură puternică spre sine. Trupul indianului căzu cu un bufnet greu la pământ şi înainte de a putea schiţa o mişcare de apărare, eu şi Marian ne şi aflam deasupra lui ţinându-l strâns de mâini. Îl silirăm să deschidă mâna în care ţinea un obiect căruia nu voia în ruptul capului să-i dea drumul. Reuşirăm în cele din urmă şi acum ne aflam în posesia unui mini-butoiaş cu pulbere, care avea o deschizătură în partea superioară. Lată ce ne expedia în lumea visurilor.

Cât ai clipi îl legarăm fedeleş şi-l depozitarăm în acelaşi spaţiu care ne era nouă destinat drept carceră. Pongo era încă fără cunoştinţă, dar nu puteam face nimic până nu şi-ar fi revenit de la sine.

Acum era vorba dea o găsi pe domnişoara Membro, căci încă nu ştiam unde se află, iar indianul nu vru cu nici un chip să ne dea vreun indiciu în această privinţă.

N-am găsit nimic în vechea celulă în care fusese ţinut profesorul prizonier, în altă celulă am găsit în sfârşit un culoar de acces care ducea până sub soclul căpeteniei indiene mumificate. Avurăm timp pentru căutat în voie şi strădania noastră a fost încununată de succes, pentru că o găsirăm pe fată în una din celulele învecinate. Era şi ea zdravăn legată şi nu ne am putut reţine un sentiment de bucurie, dublat de orgoliu, când am asistat la întrevederea şi îmbrăţişarea ce urmă regăsirii dintre tată şi fiică. Ea ne povesti acum, cât de

speriată a fost când indianul i-a spus că tatăl ei, era deja mort şi că ea urma la rând nu peste mult timp.

Întrucât nu mai doream să petrecem întreaga noapte în cavou, ne reîntoarserăm acolo, unde constatarăm că Pongo se trezise din leşin. Acum puteam părăsi în linişte această hrubă mortuară, sinistră pentru a aştepta zorile afară. Mai întâi intenţionam să cercetăm temeinic încăperile şi atunci când vom fi terminat să-l eliberăm pe indian. Nu doream să-l pedepsim în nici un fel pentru că ne luase prizonieri.

Noaptea a trecut fără incidente şi de-abia se iviră zorile că şi păşirăm înăuntrul peşterii pentru cercetarea finală.

Pongo avea misiunea de a o păzi pe fată şi a rămâne afară cu caii, pentru că acest Rofter, ne putea da târcoale şi să ne lese fără cai. Pe de altă parte fata, căreia-i lipsea aerul, fiind cu totul epuizată, nu mai dorea în nici un fel să se întoarcă în cavou.

Noaptea, Rofter nu ar fi întreprins nici o acţiune de acest gen, întrucât se temea şi el de atacul jaguarilor.

La lumina zilei, însă, după ce va constata moartea fiarelor, nu se va sfii deloc să profite de ocazia favorabilă.

Între timp Pongo, jupuise blana unui jaguar ucis, blană pe care intenţionam s-o luăm ca trofeu al aventurii noastre. Pongo se apucase de lucru la jaguarul ucis de el. Pe celălalt încă nu avusesem răgazul să-l scoatem afară din peşteră.

De îndată ce păşirăm în „sala mumiilor” profesorul uită de toate şi se apucă de cercetat cu pasiunea unui adevărat savant; el se interesă mai întâi de mumiile căpeteniilor indiene atârnate de pereţi.

Era atât de adâncit în muncă, încât uită de tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Lua notiţe, făcea desene şi felurite schiţe şi însemnări în jurnalul său, după examinarea laborioasă a fiecărei mumii.

Avea însă mare grijă ca acestea să nu fie deteriorate cu nimic şi se asigura că plasamentul acestora rămânea neschimbat.

Marian şi cu mine ne mai duserăm odată, în celula unde era ţinut bătrânul indian, ca să discutăm cu el. La început nu a vrut să vorbească nimic cu noi, mai ales când află că în legitimă apărare am fost nevoiţi să ucidem jaguarii. În cele din urmă, ne răspunse cu o voce obosită:

— Fraţii mei morţi au vrut aşa! „Bivolul puternic” (prin aceasta se desemna pe el) va închide mormântul şi se va duce la strămoşii săi. Eliberaţi-mă şi nu voi mai întreprinde nimic contra dumneavoastră.

Să-l fi ascultat, pe acest om care ne păcălise în două rânduri? Marian nu şovăi însă, îi desfăcu acestuia cu repeziciune legăturile şi, pe când indianul se ridica iute în picioare, îi spuse:

— Vreau să-l cred pe Bivolul puternic şi să-l eliberez, deşi a vrut să ne omoare. N-am venit ca duşmani şi voim să mergem în pace. „Bivolul puternic" ar putea fi fratele meu roşu.

Bătrânul indian îl privi lung pe Marian, apoi îi răspunse aproape ceremonios:

— Pe faţa ta nu descopăr nici o urmă de viclenie, de aceea Bivolul puternic va fi fratele omului alb! Va vrea fratele meu alb să-mi înapoieze blana unuia din jaguarii mei ucişi? Îi aparţin lui, pentru că el i-a ucis?

— Da, îi voi lăsa pielea unuia din jaguari. Pe celălalt însă aş vrea s-o am, în amintirea fratelui meu indian. Voi spune însoţitorilor mei, să ia piele unui animal şi s-o lase aici.

— Bivolul puternic poate face singur asta, nu este nevoie să roage pe însoţitorii săi s-o facă pentru el. Se mai află omul care-şi zice profesor aici? A vătămat el cu ceva pe fraţii mei morţi?

— Fratele meu roşu poate fi liniştit, nimic nu s-a întâmplat celor morţi. Vom părăsi în curând „Valea Morţii" şi nu ne vom mai întoarce aici. Ştie cumva Bivolul puternic de vreun om alb care se aţine pe aici prin munţi?

— Bivolul puternic ştie de el, dar nu se teme, acesta nu are permisiunea de a pătrunde în această vale. Bivolul puternic îl poate birui uşor. Dar să mergem sus, vreau să mai văd o dată lumina soarelui înainte de a închide mormântul.

Făcură cum ne cerea. Profesorul, între timp, îşi încheiase munca şi cum nu dorea să mai zăbovească în cavou, mai mult decât era necesar, ieşise deja la suprafaţă, pentru a-i ţine companie fiicei lui. După ce ieşirăm şi noi la aer curat, însoţiţi de indian, Marian îi făcu de îndată semn profesorului, ca să nu spună nimic.

Bătrânul indian, nu-i acordă însă nici o importanţă, el vorbi numai cu Marian, pe care-l privea acum ca pe fratele său alb.

Nici eu nu păream să exist, mai mult decât persoana profesorului, pentru el.

Marian dădu imediat semnalul de plecare. Deoarece aveam numai patru cai în total, unul din noi trebuia să meargă cu schimbul, pe jos. Marian propuse să fie el primul şi acuma, tocmai îşi lua rămas bun de la Bivolul puternic în timp ce noi, părăsirăm valea în tăcere.

Furăm însă la fel de precauţi la trecerea prin defileu, ca la sosire şi avurăm şi de data asta noroc că nu se întâmplă nimic deosebit. Marian ne ajunse de-abia peste un sfert de oră. Ne făcu un semn, mulţumit, să călărim mai departe, iar când după câteva clipe întorsei capul, dispăruse din nou.

Trebuia să mai îndeplinească vreo însărcinare dată de Bivolul sălbatic despre care nu reuşise să ne povestească? Fără voie îmi încetinii acum calul, intenţionând să-l aştept. Nu după mult timp, apăru totuşi, făcându-mi semn cu ochiul, bine dispus, călare pe un cal!

— Ce spui de surpriza asta, Robert?! Asta-i calul profesorului care a fost sechestrat şi adăpostit aici în defileu, hrănit şi îngrijit de către indian. Mi l-a înapoiat fiindcă nu voia ca „fratele alb” să facă drumul pe jos.

— Vezi deci care este concepţia indienilor, Mariane. Dacă te-a desemnat odată drept frate îşi respectă cuvântul şi ajută cum pot. Slavă Domnului, că acum putem străbate mai repede munţii aceştia, întrucât aveam şi am încă temeri cu privire la acest Rofter, care cu siguranţă ne-a întins o capcană şi ne pândeşte undeva.

— Cred c-o va face dragă Robert. Sper numai că văzând că l-am eliberat pe profesor, va renunţa şi va da bir cu fugiţii. Va vedea că planul lui a fost zădărnicit şi va renunţa să se întoarcă vreodată la Chicago.

Încheindu-ne conversaţia dădurăm pinteni cailor şi ajunserăm micul nostru grup, străbătând, în galop uşor, valea aceasta, în sens invers acum şi mai uşor decât fusese drumul la venire. Când ajunserăm la al doilea defileu, ne gândirăm mai întâi să înnoptam aici, deoarece nu era simplu să găseşti cărarea peste coama munţilor pe timp de noapte.

Până acum nu avusesem nici un semn că duşmanul nostru s-ar aţine undeva în calea noastră, deşi eram aproape siguri că stătea totuşi pe undeva la pândă. Cu toate acestea şi această primă noapte trecu cu bine şi când în dimineaţa următoare atinserăm defileul, îl străbăturăm cu maximum de prudenţă.

— Nu înţeleg pe unde se aţine omul ăsta, Robert, mi se plânse Marian, de îndată ce atinserăm creasta muntelui şi ne îndreptară, înspre cărăruia pe care o urcasem înainte cu patru zile. Trebui să descălecăm şi să ne conducem caii de căpăstru, dar reuşirăm să ajungem fără incidente la peştera unde poposisem în prima noapte.

Camaradul meu propuse să facem aici pauza de prânz. Caii fură lăsaţi să pască în spatele peşterii, iar noi ne întinserăm aproape de gura peşterii, unde ne luarăm prânzul.

După masă, Pongo ieşi puţin afară, cum îi stătea în obicei pentru a cerceta împrejurimile, când răsună deodată în apropiere o împuşcătură.

Pongo îşi apucă braţul şi sări repede în peşteră. Din fericire braţul său fusese numai zgâriat de atingerea glontelui.

— Iată că omul nostru şi-a anunţat sosirea, în cele din urmă, constată Marian. Uite că ne-a întins totuşi o capcană frumoasă fiindcă a socotit, pe drept cuvânt, că ne vom alege tabăra tot în acelaşi loc ca la venire.

Acum nu vom mai putea părăsi peştera, fiindcă ne-ar putea împuşca foarte uşor de la locul său sigur de afară.

— Atunci nu putem părăsi peştera nici la noapte, astfel că devine foarte periculos. Ne poate împuşca pe rând de îndată ce ieşim afară. E lună plină şi vizibilitatea e destul de bună. Noi în schimb, nu-l putem uşor descoperi. Nu stăm pe roze, trebuie s-o spun, am fost eu acum de părere.

— N-am putea totuşi îndrăzni o evadare, ţinând înălţimea de unde ne pândeşte, sub un foc continuu, întrebă profesorul? Dacă omul se arată totuşi, îl împuşcăm pur şi simplu.

— Cel puţin unul va fi atins şi de partea noastră, la un eventual schimb de focuri, lucru ce trebuie mai cu seamă evitat.

— Singura noastră salvare o constituie Pongo.

— Am putea totuşi să ne căţărăm pe înălţime, să-l pândim pe individ şi să-l scoatem din circulaţie pentru totdeauna, propuse profesorul!

— S-ar putea face şi asta, dar mai întâi tot ar reuşi să atingă cu un glonte, pe unul dintre noi, ceea ce vreau să evit, de la bun început. Aceasta s-ar putea face doar noaptea când cărarea ar fi luminată doar de razele lunii. Singura posibilitate rămâne ca Pongo să-l pândească pe individ şi să-l ia prin surprindere.

— Massers, Pongo ştie ce are de făcut. El prinde om rău şi aduce Massers! Aceasta suna din partea uriaşului nostru ca o bagatelă după o plimbare.

Marian încuviinţă totuşi şi zise:

— Ştiu ce vrei să faci, Pongo. Să-l pândeşti până va urca cărarea, dar n-ar fi de preferat să-l aştept eu, acolo sus şi să-l dobor cu un glonţ, decât să rişti să te descopere şi să încasezi tu unul?

— Pongo face singur. Massers n-are nici o grijă, ne asigură încrezător bunul nostru tovarăş.

În cele din urmă Pongo fu scutit de veghe bineînţeles, el având de îndeplinit o misiune. Nu ne rămânea decât să

aşteptăm căderea nopţii. Pentru a zădărnicii un atac venit din afară asupra peşterii, unui din noi urma să facă de veghe necontenit la gura acesteia supraveghind valea.

După-amiaza trecu destul de repede şi datorită istorisirilor profesorului. Noaptea căzu pe neaşteptate, dar îl găsi pe Pongo pregătit pentru primejdioasa-i misiune. Deoarece cărarea zăcea în întuneric deplin, Pongo dispăru din peşteră. Urmă o febrilă aşteptare cam de o jumătate de oră, până auzirăm sus pe culme un strigăt de surpriză, urmat de o detunătură.

Apoi se înstăpâni tăcerea. Nu după mult timp auzirăm o voce care ne făcu pe toţi să sărim în sus. Era vocea lui Pongo care venea de undeva de la înălţime.

— Hello Massers. Duşman nu mai este sus. Massers poate părăsi liniştit peştera. Acum Pongo păzeşte aici, sus.

Părăsirăm repede peştera în timp ce Marian strigă întrebând dacă Pongo l-a văzut cel puţin pe vrăjmaş acolo sus*?*

— Pongo văzut şi aproape prins, dar acesta reuşit să scape în cele din urmă. Acum Pongo păzeşte aici.

Acum nu mai era nici o primejdie să părăsim peştera. Urcuşul nu prezenta cine ştie ce inconveniente, urcarăm călare, încă calul lui Pongo, ne urma şi ei fără să ne facem griji din cauza asta. După două ore ar fi trebuit să ajungem la poalele munţilor, unde ne puteam căuta un loc de tabără, pentru a petrece restul nopţii. Fără nici un incident asta se şi întâmplă. Coborârăm şi iarăşi coborârăm, până ajunserăm în stepă, preţ de o jumătate de oră, după care descălecarăm pentru a-l aştepta pe Pongo.

Profesorul şi fiica lui se trântiră epuizaţi la pământ în timp ce noi, Marian şi cu mine, ramaserăm să aşteptăm apariţia credinciosului nostru camarad negru. Trecu însă aproape două ore înainte de a apare, în sfârşit. Acesta ne povesti că a căutat peste tot, doar, doar, va dă peste duşmanul nostru invizibil. N-a dat de nici o urmă şi acum era de presupus că acesta văzându-şi planurile zădărnicite, s-a făcut nevăzut pentru totdeauna.

Deoarece nu mai voiam să-l conturbăm pe profesor, veghea o împărţirăm între noi. Mie-mi căzu schimbul trei şi fiindcă eram cu adevărat obosit, mă trântii jos pentru primul somn. După patru ore fui deşteptat de către Pongo, care-mi raportă că nu se întâmplase nimic deosebit. Aşadar se părea că ipoteza renunţării la luptă a lui Rofter devenea tot mai probabilă. Dar eu nu luasem în considerare dorinţa de răzbunare a acestui om.

Pongo adormise de mult, pe când eu patrulam pe lângă locul nostru de popas. Deodată răsună o împuşcătură şi un glonte vâjâi deasupra capetelor noastre. Într-o clipită mă lungii la pământ cercetând în direcţia de unde venise detunătura. Camarazii mei se deşteptară şi ei într-o clipită, nu săriră în picioare şi duseră mâna la arme gata pentru apărare. Pongo dispăru, târându-se ca un şarpe de-acolo. Voia să-l ia prin surprindere pe trăgător.

Acesta poseda mai multă viclenie decât îi atribuisem. Luna lumina destul de slab aşa că stepa dinaintea noastră n-o distingeam deloc clar. Până acum nu distinsei nimic care să dea de bănuit în preerie deşi îmi încordasem la maximum simţurile.

Urmă din nou o împuşcătură, dar acum venea din direcţia contrară. Trecu aproape cu un fir de păr peste capetele noastre, dar din fericire nu fu nimeni rănit.

Ne întoarserăm ca la comandă spre noua direcţie, din care venise glontele, dar iarăşi nu văzurăm pe nimeni.

Nevăzutul puşcaş înconjurase aşadar repede lagărul nostru şi nu va întârzia să dea peste Pongo.

V.
O PEDEAPSĂ „DE SUS”.

CU SIGURANŢĂ OMUL NOSTRU se ascunsese într-una din nenumăratele vâlcele şi denivelări de teren care abundau în acest loc al preerie şi ştiuse exact unde se afla tabăra noastră deoarece ne testase din când în când cu câte un foc de armă. Bineînţeles că apoi îşi schimbase cu repeziciune poziţia pentru a nu fi uşor de descoperit, după detunătura armei. Eram convinşi că-şi schimbase din nou poziţia şi acum aştepta din nou un moment favorabil asupra noastră. Aşa că nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm cu nerăbdare să vedem din care parte venea împuşcătura şi apoi să i-o luăm înainte, tăindu-i calea.

Salva a treia venii din aceeaşi direcţie ca şi împuşcătura a doua şi aceasta ne dovedi încă o dată cât de viclean era acest om, care considerase imprudent să-şi părăsească poziţia şi mai inteligent să tragă din nou de acolo.

Aşa gândeam eu şi de asemenea camarazii mei, inclusiv Pongo care acuma dispăruse.

Dar spre mirarea şi mânia noastră şi a patra şi a cincea împuşcătură venii tot din aceeaşi direcţie.

— Robert propun să ne părăsim tabăra şi să ne împrăştiem prin preerie. Să ne alegem fiecare câte o zonă bine

delimitată, pentru a nu ne împuşca reciproc şi a ne putea orienta în întuneric. Pongo n-are armă, dar el ne poate uşor recunoaşte chiar pe întuneric. Eu o iau spre sud, iar tu ia-o spre nord, poate c-om avea noroc.

Avusesem de fapt acelaşi gând şi de aceea îi urmai sfatul cât de repede am putut. Mai întâi îl sfătuirăm pe profesor şi pe fiica acestuia să nu se ridice de jos şi să rămână complet liniştiţi. Caii noştrii care păşteau alături şi pe care îi speriaseră împuşcăturile, o luaseră la goană şi se răzleţiseră în preerie, dar ştiam foarte bine, că după un timp se vor reîntoarce, aşa că nu ne făcurăm griji din cauza lor.

M-am târât cam cincizeci de metrii de tabără, uitându-mă cu multă atenţie în jur. Adversarul nostru putea fi oriunde, chiar în imediata mea apropiere fără ca s-o ştiu. În orice moment putea veni o altă împuşcătură. Spre mirarea şi confuzia mea, aceasta venii din partea sudică, pe acolo de unde se aţinea Marian acum. Speram numai să fi reuşit să-l depisteze la timp. Degeaba mă trudii să prind un zgomot oarecare din direcţia aceea nu pătrunse nimic până la mine. Tresării speriat, când simţii o atingere străină pe braţul meu. Era Pongo care reuşise să mă găsească în plin întuneric. Îşi apropie gura de urechea mea şoptindu-mi:

— Masser Bertram, om strecoară de jur împrejur ca un şacal. E foarte greu de prins. Pongo prinde cal de la om şi mână departe, acum el nu poate fugii.

Asta era o idee bună a lui Pongo, dar cum va reuşi el să găsească calul? Poate că acesta era ascuns departe în imensitatea preeriei. Pongo se depărtase cam de zece minute, când deodată răsună o nouă împuşcătură. Trebuia să fi venit din vâlceaua apropiată, deci omul nostru se afla încă acolo. Fără a mai gândi mai mult mă târâi repede într-acolo, chiar la timp ca să văd o siluetă întunecată care dădea să se strecoare. Trăsei un glonte, urmat de un ţipăt şi silueta dispăru în vâlceaua următoare. Am ajuns imediat după el dar nu-l mai putui prinde.

Cine ştie ce şmecherie folosise din nou şi nici măcar nu ştiam dacă la „lumina" aceasta nimerisem bine. Nu mă puteam ridica să merg să văd, întrucât aş fi fost prea expus.

Era sortită eşecului încercarea mea de a-l căuta, dar când ajunsei în locul unde a stat ascuns omul nostru, văzui că nimerisem, deoarece se găseau picături de sânge pe iarbă. Din păcate nu puteam urmări dârele de sânge, pe care le acoperea iarba înaltă, deoarece atenţia mea era solicitată într-altă parte. Pe scurt nu reuşii să dau de urma omului.

În cele din urmă ceru se lumină înspre răsărit, astfel încât puteam zări până departe în stepă. Încă nu îndrăzneam să ne ridicăm, dar când după o oră nu se mai arătă nimic, presupusei că omul nostru se pusese în siguranţă de mult, de-acuma. Dar iată-l şi pe Pongo care se îndreaptă acum spre tabăra noastră, drept ca o lumânare fără a recurge la mersul târâş. Înseamnă deci că nu mai era nici un pericol, în apropiere. De aceea mă ridicai şi eu în picioare şi mă îndreptai înspre tabără, unde ne întâlnirăm concomitent cu toţii.

— Massers, Pongo căutat cal de la om zadarnic. Pongo văzut cum cal cu călăreţ cu tot, dispărut în preerie. Pongo nu mai poate ajunge. Deci asta era, din nou îl scăpasem pe adversar. După ce povestii că l-am atins cu glontele meu toţi fură de părere că omul nostru ne va lăsa în pace de-acuma. De aceea ne luarăm fără grijă micul dejun şi călărirăm mai departe. Voiam să-l însoţim pe profesor până la St. Louis şi de acolo noi să ne luăm bilete pe-un vaporaş de croazieră pe Mississippi. Oricum, aventura trăită cu profesorul Membro, a fost un divertisment interesant al Călătoriei noastre prin această regiune.

Călărirăm voiniceşte până la amiază, când ne propuserăm să facem din nou un popas de o oră. Nimeni dintre noi nu se mai gândea la acest Rofter.

Dusesem tocmai la gură o bucată sănătoasă de carne uscată, când brusc detună o nouă împuşcătură care-i smulse literalmente pălăria de pe capul profesorului. Caii noştrii care se întorseseră cu toţii către dimineaţă, o luară din nou la goană speriaţi, ceea ce nu era tocmai plăcut când te gândeşti că puteau fi lesne împuşcaţi.

Trebuie să fi fost aproape înnebunit de dorinţa de răzbunare, căci înainte de a ne arunca la pământ mai trase un glonte care din fericire îşi rată şi de data aceasta ţinta. În cele din urmă, devenirăm invizibili pentru el, dispărând complet din câmpul lui vizual. Stăteam lungit lângă Pongo şi nu ştiam ce să întreprind, întinsei precaut mâna spre carabină, vrând s-o aduc în poziţie de tragere, când observai că Pongo mă privea înspăimântat de moarte.

— Massers, vine turmă mare. Bizoni mulţi, scrâşni el. Profesorul Membro, care auzise şi el exclamaţia lui Pongo, îşi aplecă de îndată urechea la pământ şi strigă la rându-i îngrozit:

— E adevărat, suntem surprinşi aici de o turmă mare de bivoli. Animalele au devenit atât de rare încât era un eveniment ca să se poată reuni atât de multe animale într-un

loc. Acest lucru se întâmplă totuşi şi acuma trebuie s-o luăm repede din loc.

— Dar duşmanul nostru, ne va împuşca ca pe nişte potârnichi de îndată ce ne vom ridica, fu Marian de părere.

— Acum ne e tot una, de ce moarte murim, dar cred mai degrabă c-a luat-o şi el la sănătoasa pe calul lui. Am putea fireşte să-i ardem noi un glonte, aşa de rămas bun, dar teamă mi-e că nu ne rămâne timp pentru asta. Dar Dumnezeule, unde sunt caii?

Aceştia nu erau de văzut în lung şi-n lat şi-acum stăteam acolo gură cască, nemaiştiind ce să facem.

— Cred c-ar fi mai bine s-o întindem de pe-aici, n-auziţi nimic domnilor? strigă profesorul agitat. Această turmă de bizoni se îndreaptă direct către noi.

Bizoni deci. Să se fi îndeplinit de o manieră ciudată, dorinţa lui Marian de a vedea o turmă? Acum distinsei şi eu un zgomot ce părea un bubuit îndepărtat, care se apropia tot mai mult. Asta nu era nicidecum o cireadă de bivoli care păşteau paşnic iarba grasă a preeriei. Părea mai degrabă un regiment de dragoni care se apropia în galop în câmpia deschisă.

— Massers, repede de aici, bivoli înfuriaţi vin, calcă totul în picioare, ne strigă acum şi Pongo.

Un nor gros de praf se apropia ca o furtună spre noi. Unde să fugim? Drept înainte n-ar fi avut nici un rost bivolii ne-ar fi ajuns într-o clipită. Cel mai bine era s-o luăm lateral şi să-i lăsăm să treacă pe lângă noi.

Profesorul şi fiica lui, chiar aşa şi făcuseră. Cu paşi mari, în fugă o luară spre partea stângă. Dar văzui în ultima clipă că aceasta ar fi o manevră greşită, pentru că norul de praf făcu şi el o mică deviere şi acuma părea să se îndrepte tocmai într-acolo. Bizonii nu l-ar fi putut în nici un caz zări pe profesor, dar acum din păcate vântul bătea dintr-o astfel de direcţie încât n-ar fi întârziat să-l adulmece.

— Repede Robert, aici spre dreapta, e singura posibilitate de-a scăpa de urgia hoardei, îmi strigă Marian. Imediat o şi luă în direcţia menţionată. Pongo nu mai stătu pe gânduri şi-o luă în aceeaşi direcţie. Ce să fi făcut? Nu-mi rămânea decât să-i urmez şi eu, ceea ce şi făcui în mare grabă.

Nu după mult trebui să recunosc că urmasem direcţia bună, pentru că numai câteva animale răzleţite de turmă o luaseră şi ele într-acolo. Alergam cuprinşi de disperare, dar bivolii înfuriaţi se apropiau tot mai mult. Aproape că-i ajunsesem pe camarazi, când îngheţai de groază, văzând cum

un animal era gata, gata să ne ajungă. Cu capul plecat se năpusti asupra noastră, astfel că nu-mi rămase decât să strig:

— Repede într-o parte Mariane, altfel suntem pierduţi. Bizonii sunt mai rapizi decât noi, dar nu ne pot vedea.

Pongo şi Marian priviră îndărăt şi-mi urmară de îndată sfatul. La trei metri distanţă, turma trecu pe lângă noi, fără să ne bage în seamă:

Pământul se cutremura sub izbiturile copitelor şi îndată un nor imens de praf ne înconjură, de nu mai puteam distinge nimic.

Din fericire turma nu era foarte mare şi după câteva minute trecu cu totul de noi şi dispăru, în sfârşit în depărtare.

— Am avut noroc şi de data asta, dragă Robert, exclamă emoţionat Marian. Să sperăm că profesorul şi fiica lui au fost tot atât de norocoşi şi au putut scăpa cu viaţă. Să ne întoarcem înapoi şi să încercăm să-i căutăm.

Parcurserăm în câteva minute o bună bucată de drum şi acum ne luă cam un sfert de oră să ne întoarcem la vechiul loc de tabără.

Răsuflarăm uşuraţi când din partea opusă îi văzurăm venind pe profesor şi pe fată şi ne veni să râdem, dar situaţia fusese într-adevăr foarte serioasă.

— Ar fi putut să se sfârşească foarte prost, domnii mei. Nu-i nici o plăcere, credeţi-mă, să fi călcat în picioare de o astfel de turmă de bivoli furioşi. Poate că în furia lor ne-ar fi făcut onoarea de a ne fi luat şi în coarne, mai ştii şi ce o să se întâmple cu caii noştrii, domnule profesor? Mai credeţi că se vor întoarce şi acuma? întrebă Marian îngrijorat.

— Nu vă îngrijoraţi, domnule Farrow. Cunosc prea bine această specie de mustangi. Nu va trece o oră şi se vor înapoia cu toţii!

Turma de bizoni trecuse ce-i drept peste locul nostru de popas dar din fericire nu produsese cine ştie ce daune. Doar pălăria lui Pongo avea o mare gaură la mijloc.

Abia acum ne venii în minte din nou acest Rofter, care se aţinea pe undeva în preajma noastră atunci când se năpusti turma. Nu ştiam precis unde a fugit dar mi se păru că în direcţia unde goniră apoi bizonii. Când îi împărtăşii îngrijorarea mea lui Marian, acesta ridică din umeri zicând:

— Dacă i s-a întâmplat totuşi ceva, atunci aceasta nu poate fi decât o pedeapsă cerească, dragă Robert. O să-l căutăm pe omul nostru puţin mai târziu, după ce o să ne regăsim caii. Nu după mult timp aceştia se întoarseră. Cam tremurau ei şi-acuma speriaţi încă, dar se liniştiră, după ce-i mângâiarăm niţel. Nu ne mai ardea să ne continuăm drumul nostru atât de

brutal întrerupt, aşa că ne urcarăm pe cai şi-o pornirăm în direcţia în care-i bănuiam pe Rofter. Pongo care călărea în fruntea tuturor ridică deodată mâna şi ne indică ceva ce zăcea în iarbă. Poate că-l găsise pe Rofter. Marian şi profesorul se înţeleseră repede din priviri şi-o porniră la galop înainte lăsând în urmă fata, pe care voiau s-o cruţe de o privelişte crudă, dacă într-adevăr ceea ce presupuneau se întâmplase cu adevărat.

— Aş fi rămas în urmă şi dacă nu mi s-ar fi cerut expres s-o fac, mărturisi ea. N-aş vrea să duc cu mine ca ultimă amintire, acum, la sfârşitul călătoriei şi aventurii noastre, acest tablou groaznic, pe care să-l am în faţa ochilor tot restul vieţii mele.

Marian şi profesorul ajunseră lângă Pongo, care descălecase între timp şi îngenunchease lângă o siluetă omenească. Profesorul îl recunoscu de îndată pe Rofter şi când află că acesta nu era mort, îşi uită pe loc toată ranchiuna adunată împotriva acestuia şi ajută chiar să-l aşeze pe rănit astfel încât să-i aline suferinţele. Acesta ajunsese sub copitele bizonilor, ba chiar în coarnele unuia şi era de mirare că încă mai trăia. Acum deschise încă o dată ochii, îşi recunoscu vechiul adversar şi zise cu greutate:

— Ştiu că o să mor aici, iertaţi-mă dacă puteţi, domnule profesor, pentru că m-am lăsat purtat de ură şi mânie în tot ce am întreprins împotriva dumneavoastră.

Profesorul îi dădu mâna şi-l ţinu strâns, până ce sufletul rănitului zbură, ca să zic aşa pe plaiurile veşnice de vânătoare ale marelui Manitou. Îl îngroparăm în preerie şi trebuie spus c-a fost o treabă anevoioasă să-i săpăm mormântul cu cuţitele noastre.

La muncă participă şi profesorul care ţinu şi-o scurtă rugăciune la încheierea ceremoniei.

După aproximativ o oră, încălecarăm şi ne îndreptarăm spre fată, care ne aştepta la mare depărtare. Nimeni nu-i relată ce găsisem şi nici ea nu se interesă deloc de asta.

Peste câteva zile ajunserăm în St. Louis unde ne luarăm un rămas bun călduros de la profesorul Membro şi fiica acestuia.

A trebuit să-i promitem că-i vom vizita în Chicago, în caz că drumul nostru ne va purta într-acolo.

Căutarăm apoi un negustor de cai căruia îi vândurăm caii noştri.

După două ore puturăm părăsi oraşul. Luaserăm bilete pe vasul de croazieră „Kansas” pentru a călători pe Mississippi până la New Orleans.»

Aventurile şi întâmplările trăite în această călătorie, le voi descrie cu altă ocazie.

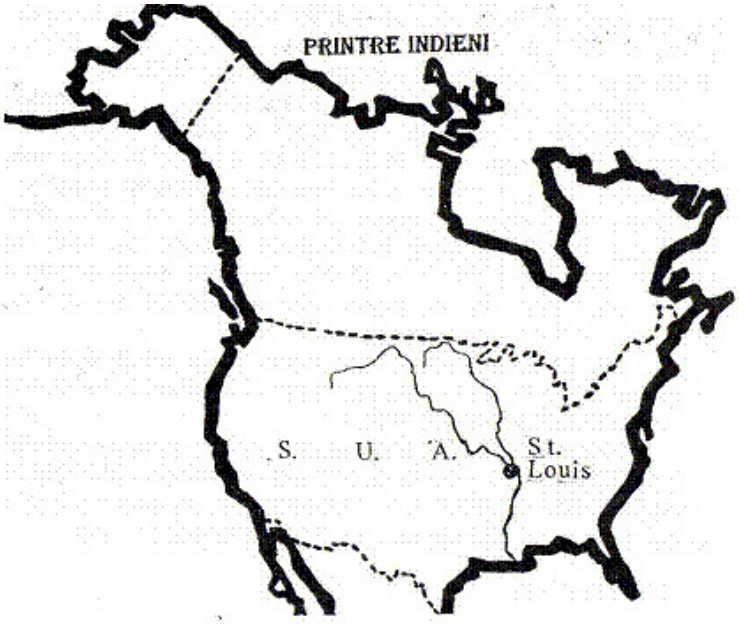

Sfârşitul volumului: **PRINTRE INDIENI.**

În numărul următor:

GENERALUL GONZALO.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro